

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ἑκτος

Συνδρομὴ ἰτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10. ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἐκαστοῦ ἔτους, καὶ ἴσως ἰσχύει—Γραφεῖον τῆς Διαπολιτείας: Ὁδὸς Σπυρίου, 6.

24 Δεκεμβρίου 1878

Τῇ 31 Δεκεμβρίου 1878 λήγει τὸ τρίτον ἔτος τῆς Ἑστίας. Ὅσοι τῶν κυρίων συνδρομητῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι λαμβάνοντας τὴν Ἑστίαν καὶ κατὰ τὸ τέταρτον ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι πρὸς τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς, πρὸ τῆς 1 ἰα-

νουαρίου 1879, τὸ τίμημα τῆς συνδρομῆς, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου.

Τὸ Δελτίον θεωρεῖται πρὸς τοὺς συνδρομητὰς τῆς Ἑστίας ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πληρωμῆς τῆς συνδρομῆς.

ΠΑΝΟΜΟΙΟΥΤΗΝ ΤΗΣ ΥΠΟΓΡΑΦΗΣ ΤΟΥ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΜΠΕΝΑΡΔΑΚΗ

Εἰς τὴν οὐρανομήκη στήλην, ἐφ' ἧς ἀνεγράφθησαν τὰ ἀθάνατα ὀνόματα, οἱ Ζωσιμάδαι, Καπλάναι, Βαρβάκαι, Ριζάραι, Σίναι, Ἰωνίδαι, Στουρνάραι, Τσοίτσιαι, Ἀρσάκαι, Χατζηκώσται, Ζάππαι, Τριανταφυλλίδαι καὶ λοιποὶ μεγάλθυμοι εὐεργέται τοῦ ἡμετέρου ἔθνους, δικαίως πρέπει νὰ καταταχθῇ καὶ ἀναγραφῇ καὶ ὁ κλεινὸς γόνος τῆς Κρήτης, Δημήτριος ὁ Μπεναρδάκης.

Ἀπὸ τοῦ 1850 ἄρχονται αἱ μεγαλοδωρίαι πρὸς τὸ ἔθνος τοῦ Δημητρίου Μπεναρδάκη. Καὶ ὅσα μὲν πλουσίως καὶ ὡς ἰλαρὸς δότης ἐπεδαψίλευσεν εἶναι ἄγνωστα τὰ πλείστα οὐ μόνον ἔμοι, ἀλλὰ καὶ αὐτοῖς τοῖς οἰκιστοτάτοις. Πρώτη δὲ μεγαλοδωρία, ὣν ἐγὼ οἶδα, εἶναι ἡ ἐξ 120,000 δραχμῶν προσφορὰ τῷ 1854, ὅτε κατήλθεν εἰς τὸν ἄκαιρον ἐκείνον ἀγῶνα ἡ πατρίς. Δευτέρα μεγαλοδωρία εἶναι ἡ μετὰ ταῦτα προσφορὰ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον πρὸς ἔκδοσιν Ἑλληνικῆς βιβλιοθήκης· ἀλλ' ἀντὶ ταύτης εἰς πέρας ἤχθη ἡ διακόσμησις τοῦ λαμπροῦ οικοδομήματος τοῦ Πανεπιστημίου. Συμπεσοῦται ἡ μεγαλοδωρία αὕτη εἰς 150,000 δραχμάς. Τρίτη μεγαλοδωρία εἶναι αἱ 250,000 δραχμαὶ πρὸς ἀνάγειν εθνικοῦ Μουσείου. Τετάρτη μεγαλοδωρία εἶναι ἡ πληθὺς τῶν ὑποτροφῶν, οὓς καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐπὶ πολλὰ ἔτη καὶ γενναίως συνετήρησεν. Ἀξιοσημείωτος δὲ ἡ δια-

τήρησις ἐν τῇ Ῥιζαρείῳ Σχολῇ δέκα ὑποτροφῶν ἐκ Κρήτης. Ἰνα χρησιμεύσωσιν ὡς ἱερεῖς καὶ διδάσκαλοι εἰς τὴν ἀναξιοπαθοῦσαν πατρίδα του. Πέμπτη μεγαλοδωρία εἶναι ἡ μυριάς τῶν ὀπλων, δι' ὧν ὀπλίστη ἡ Ἐθνοφυλακὴ καὶ ἔσωσε κατὰ τὴν μεσοβασιλείαν (1862) τὴν Ἑλλάδα. Ἑκτη μεγαλοδωρία εἶναι ἡ ἀδρότατη δαπάνη ἀνάγειν τοῦ ἐν Πετροπόλει περικαλλεστάτου ναοῦ τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος, ἵν' ἀντηχῇ ἐν αὐτῷ ἡ μελίρροτος καὶ θεία γλῶσσα τῶν πατέρων ἡμῶν, καὶ τηρῆται στενὸς ὁ σύνδεσμος τῶν τέκνων τῆς φίλης πατρίδος.

Μικρόν τι πρὶν σημάνῃ ἡ μεγάλη ὥρα τῆς Κρήτης (1867) καταστράφη τὸ μέγιστον μέρος τῆς περιουσίας τοῦ φιλογενεστάτου ἀνδρός. Ἐχω πλήρη πεποίθησιν, ὅτι, ἂν μὴ συνέβαινε αὐτῷ ἡ δεινὴ αὕτη συμφορὰ, ἤθελε προσενέγκει εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα Κρήτην περισσότερα μόνον αὐτὸς, ἢ ὅσα πάντες ὁμοῦ οἱ ὁμογενεῖς καὶ σύμπασα ὁμοῦ ἡ Ἑλλάς!

[Ἐκ τοῦ λόγου τοῦ ἐκφωνηθέντος ἀπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Θεολογίας Ῥομπότου κατὰ τὸ τελεσθὲν μνημόσυνον ἀπὸ τοῦ Πανεπιστημίου ὑπὲρ τοῦ Δ. Μπεναρδάκη.]

ΟΛΙΒΕΡ ΤΟΥΙΣΤ

Ἐκ τῶν τοῦ Καρόλου Αἰκίνας.

Συλλογὴ 181 σελ. 802.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΒ'

Ὁ Ἀπαραωλαδιὰς τὴν ἔχει κακά.

«Ὡστε ποῦ λέμε, τοῦ λόγου σας εἴσθε ὁ φίλος σας; εἶπεν ὁ Κλαίουπολ, ὁ ἄλλως Μπόλτερ, ὅτε δυνάμει τοῦ μετὰ τοῦ Φείγγιν συναφθέντος συμβολαίου μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰουδαίου. Τί ζουτὸς ὁποῦ εἶμαι! ἔπρεπεν ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ νὰ το συλλογισθῶ.

1. Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακριβώσω πόσα προσήνεγεν ὁ μεγαλόδωρος ἄνθρωπος εἰς τὸ ἐν Σύρω Ὑφανοτροφεῖον, ὡς καὶ ἀλλὰχοῦ. Ἦκουσα δὲ ὅτι ἐν Ταϊνάνῳ, τῇ δευτέρῃ πατρίδι, ἀναρίθμητα ὅσα προσήνεγεν. Εἰς δὲ τὸ ἐν Ἀθήναις Ὑφανοτροφεῖον προσήνεγεν 80,000 δρ. Δι' ἄλλας δὲ δαπάνης διετήρησεν ἑλληνικὸν σχολεῖον ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Τραπεζοῦντος τοῦ Πόντου.

— Κάθε άνθρωπος είναι φίλος του εαυτού του, αγαπητέ μοι, είπεν ὁ Ἰουδαῖος, καὶ δὲν ἔμπορει νὰ εὕρῃ καλλίτερον φίλον. Ὑπάρχουσι μερικὸν ὅπου λέγουσι πῶς ὁ ἀριθμὸς τρία εἶναι μαγικὸς ἀριθμὸς, ἄλλοι πῶς ὁ ἑπτὰ, ἐγὼ ὅμως λέγω πῶς οὔτε τὸ ἓνα οὔτε τὸ ἄλλο. Ὁ καλλίτερος ἀριθμὸς εἶναι ὁ ἀριθμὸς ἓνας.

— Ἄ, χά! ἀνεφώνησεν ὁ Μπόλτερ. Ζήτω ὁ ἀριθμὸς ἓνας.

— Εἰς μικρὰν συντροφίαν, καθὼς τὴν ἰδικὴν μας, είπεν ὁ Ἰουδαῖος, διότι ἔκρινεν ἀναγκαῖον νὰ παράσῃ αὐτῷ ἐξηγήσεις τινὰς προκαταβολικῶς, ὁ ἀριθμὸς ἓνας ἐφαρμόζεται εἰς ὅλους· δηλαδὴ δὲν πρέπει νὰ θεωρήσῃς ποτὲ τὸν ἑαυτὸν σου ὡς ἀριθμὸν ἓνα, χωρὶς νὰ συμπεριλάβῃς κ' ἐμὲ, καὶ χωρὶς νὰ κάμῃς τὸ αὐτὸ δι' ὅλους.

— ὦ! διάβολε! ἐπεφώνησεν ὁ Μπόλτερ.

— Καταλαμβάνετε, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰουδαῖος, μὴ δοῦς προσοχὴν εἰς τὴν διακοπὴν, ὅτι εἴμεθα τόσῳ συνδεδεμένοι μεταξύ μας, ὥστε δὲν ἔμπορει νὰ γίνῃ ἄλλῶς. Παρδειγματός χάριν, συμφέρον ἰδικόν σου εἶναι νὰ φροντίσῃς διὰ τὸν ἑαυτὸν σου.

— Σωστά!

— Λοιπὸν, δὲν ἔμπορεῖς νὰ φροντίσῃς διὰ τὸν ἑαυτὸν σου, ἀριθμὸς ἓνα, χωρὶς συγχρόνως νὰ φροντίσῃς καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν μου, ἀριθμὸς πάλιν ἓνα.

— Ἀριθμὸς δύο, θέλετε νὰ εἰπῆτε, ὑπέλαβεν ὁ Μπόλτερ, ὅστις ἦτο λιαν ἐγωιστής.

— Ὅχι, ὄχι! ἀνεφώνησεν ὁ Ἰουδαῖος καὶ ἐμένα πρέπει νὰ θεωρῆς ὡς ἄλλον ἑαυτὸν σου.

— Νὰ σας εἰπῶ, είπεν ὁ κύριος Μπόλτερ· εἶσθε ἄνθρωπος καθὼς πρέπει καὶ σὰς ἀγαπῶ πολύ. Ἀλλὰ τόσῳ στενοὶ φίλοι, κατὰ πῶς λές, δὲν εἴμαστε θαρρῶ ἀκόμη.

— Ἄκουσε, παρακαλῶ, μίαν στιγμὴν, είπεν ὁ Ἰουδαῖος ὑψώσας τοὺς ὤμους καὶ τείνας τὰς χεῖρας. Ἐκαμες ἓνα πρᾶγμα πολὺ εὐμορφον καὶ διὰ τὸ ὅποιον σ' ἐπαινῶ πολὺ· ἀλλ' αὐτὸ τὸ πραγματάκι ἔμπορει ἐξαιρέτα νὰ γίνῃ αἰτία νὰ σου φορέσουν εἰς τὸν λαϊκὸ ἓνα λαϊμοδέτη, ὅπου εὐκολώτατα σφίγγει καὶ πολὺ δύσκολα λύεται... τὸ σχοινὶ τῆς κρεμάλας μὲ ἄλλους λόγους.»

Ὁ Μπόλτερ ἔφερεν ἀκουσίως τὴν χεῖρα εἰς τὸν λαϊμοδέτην του, ὡς εἰ ἠσθάνθη αἰφνιδίως ὅτι τὸν σφίγγει καὶ διὰ νευμάτων μάλλον παρά διὰ λόγων ἐδειξεν ὅτι κατενόησε πληρέστατα τὸ πρᾶγμα.

«Ἡ κρεμάλα, φίλτατέ μοι, ἡ κρεμάλα, ἐξηκολούθησεν ὁ Φέιγγιν, εἶναι ἓνα πολὺ ἀσχημὸν παλοῦκι, ὅπου ἔχει εἰς τὴν κορυφὴν ἓνα ἄλλο παλοῦκι μικρότερον. Εἰς αὐτὸ τὸ μικρότερον ἄρσαν τὰ κῶλα πολλὰ καλὰ καὶ ἄξια παλληκάρια διὰ μερικὰς αἰτίας ὄχι διαφορτικὰς ἀπὸ τὸ κατ' ὄρθωμά σου. Ὁ ἀριθμὸς σου ἓνα λοιπὸν πρέ-

πει νὰ ἦναι, νὰ στέκῃς εἰς τὸν ἴσιον δρόμον καὶ εἰς ὅσον ἔμπορεῖς μεγαλειότερα ἀπόστασιν ἀπὸ αὐτὸ τὸ παλοῦκι.

— Βίβλια, ἐτραύλισεν ὁ Μπόλτερ, ἀλλὰ διατί νὰ λέγετε τέτοια πράγματα;

— Μόνον διὰ νὰ σε κάμω νὰ καταλάβῃς αὐτὰ ὅπου θὰ σου εἰπῶ, είπεν ὁ Ἰουδαῖος συνοφρωθείς. Ἐὰν ζῆς χωρὶς κἀνένα κίνδυνον, τοῦτο θὰ το ὀφείλῃς εἰς ἐμὲ, καὶ ἐγὼ πάλιν διὰ νὰ κάμνω μερικὰς δουλειὰς μου θὰ ἔχω τὴν ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς σου. Τὸ πρῶτον εἶναι ὁ ἀριθμὸς σου ἓνας, τὸ δεύτερον ὁ ἰδικός μου ἀριθμὸς ἓνας. Ὅσω περισσότερον ἐκτιμᾷς τὸν ἰδικόν σου, τόσῳ περισσότερον πρέπει νὰ περιποιησῇς τὸν ἰδικόν μου. Αὐτὸ ἴσα ἴσα σου ἔλεγα εἰς τὴν ἀρχὴν· ὁ ἀριθμὸς ἓνας μᾶς σώζει ὅλους καὶ χωρὶς αὐτὸν ὅλοι θὰ ἤμεθα χαυμένοι.

— Ἀλήθεια, αὐτὸ εἶναι σωστὸ, είπεν ὁ Μπόλτερ σύννοος· τί γρηᾶ ἀλουποῦ ὅπου εἴσθε!»

Ὁ κύριος Φέιγγιν εἶδε λιαν εὐχαρίστως ὅτι ἡ τιμητικὴ αὐτῆ ἀναφώνησις δὲν ἦτο χυδαία κολακεία, ἀλλ' ἐκφρασε ἐνδομύχου θαυμασμοῦ τοῦ νεοσυλλέκτου ἐπὶ ταῖς σατανικαῖς αὐτοῦ δολοπλοκίαις. Κατενόησε δ' ὅτι ἄριστον ἦτο νὰ ἐξακολουθήσῃ ὑποθάλων ἐν αὐτῷ τοιαῦτα αἰσθήματα. Πρὸς ἐπίτευξιν δὲ τοῦ σκοποῦ τούτου παρεστήσεν αὐτῷ τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἔκτασιν τῶν κερδοσκοπικῶν του ἐπιχειρήσεων, ἀναμιγνύων τὴν ἀλήθειαν μετὰ τοῦ ψεύδους, ὅπου ἡ ἀνάγκη ἀπῆται τοῦτο· μετὰ τῶσαυτῆς δὲ τέχνης ἐνήργησεν, ὥστε τὸ πρὸς αὐτὸν σέβας τοῦ κυρίου Μπόλτερ ἐπηύξησε καταπληκτικῶς, σέβας ὅμως συγκεκριασμένον μετὰ τινος φόβου, ἀναγκασίῳ λιαν εἰς ἐξυπηρέτησιν τῶν σχεδίων τοῦ ἀξιαγᾶστου γέροντος.

«Ἡ ἀμοιβαία αὐτῆ ἐμπιστοσύνη, βλέπεις, μὲ ἀποζημιώνει διὰ τὰς μεγάλας ζημίας, ὅπου μοῦ συμβαίνουν. Χθὲς τὸ πρωτὶ, παραδειγματός χάριν, ἐστερήθηκα τὸ δεξιὸν μου χεῖρ, τὸν καλλίτερόν μου σύντροφον.

— Τί, ἐφυγε; ἠρώτησεν ὁ κύριος Μπόλτερ.

— Χωρὶς νὰ το θέλῃ καθόλου, ἀπεκρίνατο ὁ Φέιγγιν. Τὸν κατηγόρησαν πῶς ἔχωσε τὰ χεῖρα του εἰς ξέναις τσέπαις, διὰ νὰ κλέψῃ τάχα, καὶ πῶς εἶχε κλεμμένη μίαν ἀσημένια ταμπакέρρα, ὅπου ἦσαν ἐπάνω του· καὶ φαντάσου, φίλε μου, αὐτὴ ἡ ταμπакέρρα ἦταν ἰδική του, κατὰ δική του, διότι πίνει ταμπакό, εἶναι ἀδυναμία του αὐτό. Θὰ δικασθῇ σήμερα, διότι πιτεύουν πῶς γνωρίζουν ἐκεῖνον, τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ ταμπакέρρα. Ἄ! τί νὰ σου εἰπῶ, αὐτὸς ἀξίζει πενήντα χρυσαῖς ταμπакέρραις καὶ εὐχαρίστως θὰ ἔδινε τόσαις, ἂν ἔμπορούσα νὰ τον πάρω πίσω. Ἐπιθυμοῦσα νὰ τον ἐγνωρίζεις, ἀγαπητέ μοι. Ἀπανωλαδιᾶς μὲ τὸν ὄνομα!

— Ἐλπίζω ὅμως πῶς θὰ τον γνωρίσω κατόπιν, — ἢ ὄχι;

— Πολλὸ ἀμφισβᾶλλω, ἀπικρίνατο ὁ Ἰουδαῖος στένων. Ἄν δὲν παρουσιάσουν νέας ἀποδείξεις ἐναντίον του, θὰ τον ἔχωμεν πίσω ὕστερα ἀπὸ ἕξ ἢ ὀκτὼ ἐβδομάδας· ἀλλῶς θὰ τον στείλουν ἄνκυλα. Εἰξεύρουν πόσον εἶναι τεχνίτης καὶ ἴσως θὰ τον κάμουν ἰσόβιον συνταξιούχον, οὔτε περισσότερο οὔτε ὀλιγώτερο.

— Νὰ τον στείλουν ἄνκυλα, συνταξιούχον, τί θὰ εἰποῦν αὐτὰ; Καὶ διατί νὰ λέγετε πράγματα ὅπου δὲν ἔμπορῶ νὰ καταλάβω.»

Ὁ Φέιγγιν ἠτοιμάζετο νὰ τῷ ἀποκριθῇ ὅτι αἱ μυστηριώδεις ἐκεῖναι ἐκφράσεις, μεταφρασόμεναι εἰς χυδαίαν γλῶσσαν, ἐσήμαινον καταδικὴν εἰς ἐξορίαν· ἀλλ' ἡ συνομιλία διεκόπη διὰ τῆς ἐλεύσεως τοῦ κ. Μπέιτς, ὅστις εἰσῆλθε τὰς χεῖρας ἔχων ἐντὸς τῶν θυλακίων τῶν περισκελίδων του, τοσοῦτω σκυθρωπὸς, ὥστε μόνη ἡ ὄψις τῆς φυσιογνωμίας του ἠδύνατο νὰ κινήσῃ πάντα εἰς γέλωτα.

«Ἐτελείωσε, Φέιγγιν, είπεν ὁ Τσάρλυ, μετὰ τὴν ἀπαιτουμένην παρουσίαν εἰς αὐτὸν τοῦ νέου συντρόφου.

— Τί ἐννοεῖς; ἠρώτησε τρέμων ὁ Ἰουδαῖος.

— Εὐρέθη ἐκεῖνος ὅπου εἶχε τὴν ταμπакέρρα καὶ δύο ἢ τρεῖς μάρτυρες κατέθεσαν ὑπὲρ αὐτοῦ, ὥστε ὁ Ἀπανωλαδιᾶς ἄς ἐτοιμάζεται διὰ ταξίδι. Δὲν μοῦ μένει παρά νὰ βάλλω πένθος εἰς τὸ καπέλλο μου καὶ νὰ φορέσω μαῦρα, διὰ νὰ πάγω νὰ ἰδῶ ὅταν θὰ τον μπαρκάρουν. Ποῖος νὰ το ἔλεγεν αὐτό! ὁ Τζᾶκ Ντόκινς... ὁ διάβολος ὁ Ντόκινς!... ὁ Ἀπανωλαδιᾶς! νὰ τὴν πάθῃ γιὰ ἓνα παληοφυλακτὸ τοῦ φλόμου!... Ποτὲ δὲν ἐπίστευα πῶς θὰ ἔκαμνεν αὐτὸ τὸ ταξίδι, ἂν δὲν ἐλάδωνε τοῦλάχιστον ἓνα χρυτὸ κρεμμύδι μὲ τὸ κρεμαστάρι καὶ τὰ μπιχλιμπίδια του! Νὰ ἔπρνε τοῦλάχιστον ὅλα τὰ πέταλα καὶ τὰ μάτια τῆς ἀλεπούς· κἀνεὸς γέρου, θὰ ἐταξείδευε ἄνθρωπος!... Ἀλλὰ ἔτσι... χωρὶς δόξα καὶ τιμὴ!»

Οὕτω παθητικώτατα ἐκδηλώσας τὰ ὀδυνηρὰ αὐτοῦ αἰσθήματα περὶ τῆς τύχης τοῦ δυστήνου φίλου του, ὁ κ. Μπέιτς, κατηφῆς καὶ ἀπελπίς, ἐκάθησε.

«Τί τσαμπουνᾶς αὐτοῦ σὺ, χωρὶς τιμὴ καὶ δόξαν! ἀνεφώνησεν ὁ Φέιγγιν, ἰδὼν ὀργίλως τὸν μαθητὴν του. Δὲν ἦταν πάντα ὁ πρῶτος ὄλων σας... ἔμπορεσε ποτὲ κἀνεὶς ἀπὸ σὰς νὰ τον φθάσῃ εἰς τὴν ἐξυπνάδα καὶ τὴν καταπυσσύνῃ; ἔ;

— Ὅχι κἀνεὶς! ἀπεκρίνατο ὁ Μπέιτς, οὐ ἡ φωνὴ προέειπε τὸ βαθὺ τῆς ψυχῆς ἄγχος.

— Τότε λοιπὸν τί φρατᾶτίζεις; ὑπέλαβεν ὁ Ἰουδαῖος. Τί κλαυνοῖς ἔτσι;

— Καὶ δὲν πρέπει νὰ σιχᾷ κἀνεὶς ἀπὸ τὸ κα-

1. Ἐκεῖνὴ καποθήκη.
2. Ἄν δὲν ἔκλεπτε καὶ ἐν χρυσοῦν ὀρολόγιον, μετὰ τῆς ἀλύσεως καὶ ὄλων τῶν κοσμημάτων αὐτοῦ.
3. Ἐκ τῆς ἀπὸ καὶ ἐκ χρυσοῦ νομίσματος.

κό του, ἀπεκρίνατο πικρῶς ὁ Μπέιτς, ποῦ τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν θὰ φανερωθῇ εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ ποῦ κἀνεὶς δὲν θὰ μάθῃ οὔτε τὸ μισθὸ ἀπὸ ὅτι ἀξίζει! Πῶς θὰ τον περάσουν εἰς τὰ κατὰ στίχα τῆς Νηουγκάιτ;... ἔμπορει μάλιστα καὶ νὰ μὴ τον περάσουν καθόλου! Ἄλλοι! ἄλλοι! εἶναι νὰ σκαρταδιάσῃ κἀνεὶς.

— Ἄ! ἄν εἶναι ἔτσι ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα, είπεν ὁ Ἐβραῖος. Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Μπόλτερ μὲ ἦθος θριαμβικόν.—Βλέπεις, ἀνεφώνησε, πόσον ὑπερήφανοι εἶναι διὰ τὴν τέχνην των! Ἐ! τί ὄρατιο πρᾶγμα εἶναι!»

Ὁ κύριος Μπόλτερ διὰ κλίσεως τῆς κεφαλῆς ἐφάνη συμμερισθεὶς τὸν ἐνθουσιασμόν τοῦ Ἰουδαίου, οὗτος δὲ ἄφ' οὐ ἐθεώρησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς μετὰ προφανοῦς εὐαρκειᾶς τὴν θλίψιν τοῦ Τσάρλυ Μπέιτς, ἐπλησίασε, καὶ κτυπήσας αὐτὸν θεωπευτικῶς εἰς τὸν ὦμον,

«Μὴ χολοσκάζῃς ἔτσι, Τσάρλυ, εἶπε παραμυθητικῶς. Θὰ μαθητευθῇ αὐτὸ, μείνε ἡσυχος. Ὁλος ὁ κόσμος θὰ μάθῃ μίαν ἡμέραν τί ἦταν καὶ δὲν θὰ ἔντροπιᾶσῃ τοὺς παλαιούς του συντρόφους καὶ τὸν γέρο-δάσκαλό του! Καὶ ἔπειτα εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν, τί τιμὴ, Τσάρλυ! τόσῳ νέος καὶ νὰ τον στείλουν ἐξορία!

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια· εἶναι τιμὴ του, είπεν ὁ Τσάρλυ, παρηγορηθεὶς μικρὸν.

— Δὲν θὰ τοῦ λείψῃ τίποτε, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰουδαῖος· θὰ ζῆ μέσα εἰς τὸ φρέσκο· ἄν ἀρχοντόπουλο· θὰ ἔχῃ καθημερινῶς τὴν μπίρα του, καὶ πάντα λιανὰ ἔς τὴν τζέπη, γιὰ νὰ παίξῃ κορῶνα ἢ γράμματα, ἂν δὲν ἔμπορῇ νὰ τα ἐξοδέψῃ ἄλλοιως.

— Ἀλήθεια, δὲν θὰ του λείψῃ τίποτε; ἀνεφώνησεν ὁ Μπέιτς.

— ὦ, αὐτὸ ἐννοεῖται! Ἐπιθυμῶ νὰ ἔχῃ ὅτι τοῦ χρειασθῇ, ὑπολαβὼν είπεν ὁ Ἰουδαῖος· ἐν πρώτοις θὰ του βροῦμεν ἓνα σερέτη, ὁ Τσάρλυ· ἓνα ποῦ νᾶναι κομματάκι παραγκιῶζης, γιὰ νὰ βάλῃ ἓνα λόγον, ποῦ νὰ τον ἰδοῦμε τυπωμένον μὲ τὸ ὄνομά του εἰς τὰς ἐφημερίδας. Θὰ γράφουν: Ἀπανωλαδιᾶς (ἰακρότης εἰς τὸ ἀκραστέριον) καὶ παρακάτω (οἱ ἔνορκοι ἐμειναν ξεροὶ ἔς τὰ γέλοια.) Ἐ, ἔ! Τσάρλυ!

— Ἄ, χά! τί νόστιμο ὅπου θὰ ἦναι! Πῶς θὰ τους κοροϊδέψῃ ὅλους! Ἐ!

— Ἀμμή θὰ τους ἀφήσῃ καὶ δὲν θὰ τους κοροϊδέψῃ, ἀνιψιδά!

— Ὅσω γι' αὐτὸ ἐννοια σου, ὑπολαβὼν είπεν ὁ Τσάρλυ. Ἐχει αὐτὸς βάρματα γιὰ τὴν γούνα τους.

— Μοῦ φαίνεται ἄν πῶς νὰ τον βλέπω τώρα, ἀνεφώνησεν ὁ Ἰουδαῖος, βλέπων ἀσκαρδαμυκτὶ τὸν μαθητὴν του.

1. Νὰ παραφρονήσῃ.
2. Εἰς τὴν φυλακὴν.
3. Δικηγόρον.

— Ἀμμή ἐγώ! Ἄ, γά! Καὶ ἐγὼ μοῦ φαίνεται πῶς τὸν βλέπω, εἶπεν ὁ Τσάρλυ Μπέιτς. Οὐλκίς αὐταῖς ἢ περροῦκες ποῦ κάθονται μὲ τὴν πόζα τους, καὶ ὁ Τζάκ Ντῶκινς νὰ τους 'μιλῇ, ἴσ' ἂν νὰ ἦταν ὁ γυιὸς τοῦ προέδρου. Ἀχαχά!»

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ Ἰουδαῖος τοσοῦτον ἐπιτηδεύει ἐκέντησε τὴν φαντασίαν τοῦ νεαροῦ φίλου του, ὥστε οὗτος ἐν ᾧ πρότερον ἐθρήνει τὴν τύχην τοῦ Ἀπανωλαδιᾶ, νῦν ἐθεώρει αὐτὸν ὡς τὸν πρωταγωνιστὴν ἀστειοτάτης κωμωδίας, καὶ ἀνυπομόνως ἐκαρᾶτο τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἐμελλε νὰ ἴδῃ τὸν παλαιὸν σύντροφόν του ἀναπτύσσοντα ὅλα τὰ προτερήματά του.

«Πρέπει ὅμως ἢ οὕτως ἢ ἄλλως νὰ εὔρωμεν τρόπον νὰ πληροφορηθῶμεν τί κάμνει σήμερον, εἶπεν ὁ Φέιγγιν. Τί νὰ κάμωμεν;

— Νὰ πάγω ἐγώ; ἠρώτησεν ὁ Μπέιτς.

— Ὅχι, δι' ὅλον τὸν κόσμον δὲν πρέπει νὰ ὑπάγῃς σὺ. Τρελὸς εἶσαι! νὰ πᾶς λὲς, βρὲ κουτεντὲ, καὶ νὰ χωθῆς ἐκεῖ ποῦ... Ὅχι, ὄχι! φθάνει ποῦ ἐχάσαμεν τὸν ἕνα.

— Δὲν σκέπτεσαι βέβαια νὰ πᾶς τοῦ λόγου σου; ἠρώτησεν ὁ Τσάρλυ, ἰδὼν αὐτὸν κεντροντρεχῶς.

— Δὲν θὰ ὠφελοῦσε τίποτε αὐτό! ἀπεκρίνατο ὁ Φέιγγιν, σείσας τὴν κεφαλὴν.

— Τότε λοιπὸν γιατί δὲν στέλνεις αὐτὴν τὴν βρεμὸντα; ἠρώτησεν ὁ Μπέιτς, ἐπιθείς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Νῶε. Αὐτὸν κάμει δὲν τὸν γνωρίζεις.

— Τῷ ὄντι, ἂν θέλῃ. . . εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος.

— Ἄν θέλῃ; ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Τσάρλυ. Καὶ γιατί νὰ μὴ θέλῃ;

— Δὲν εἰξεύρω, εἶπεν ὁ Φέιγγιν, στραφεὶς πρὸς τὸν Μπόλτερ· δὲν εἰξεύρω πραγματικῶς ἂν. . .

— Ἄ! δηλαδὴ εἰξεύρετε καλὰ, ὑπέλαθεν ὁ Νῶε, ὀπισθοχωρήσας καὶ σείσας ἀνσύχως τὴν κεφαλὴν. Ὅχι· δὲν μου ἀρέσει αὐτό· δὲν εἶναι δική μου δουλειά.

— Μπᾶ! ἀνεφώνησεν ὁ Μπέιτς, ἰδὼν περιφρονητικῶς τὸν Νῶε, μὴ θαρρεὶς πῶς δουλειά σου εἶναι νὰ το κάθῃς λάσπη ὅταν βλέπῃς σκουῖρα τὰ πράγματα καὶ νὰ ζητῆς τὸ μερτικό σου ὅταν πᾶνε πρῖμα; Αὐτὴ εἶναι ἡ δουλειά σου;

— Δὲν ἔχω νὰ σου δώσω λόγο, ὑπέλαθεν ὁ Μπόλτερ. Καὶ μὴ παίρνης τόσῳ θάρρους μὲ τοὺς ἀνωτέρους σου, σακπίνη, γιατί σου τὴν ἐτριψα τὴν μούρη!»

Ἄλλ' ὁ κύριος Μπέιτς ἀκούσας τὴν φοβερὰν ἀπειλὴν ἀνεκάγχασε τοσοῦτω θορυβωδῶς, ὥστε ὁ Φέιγγιν ἐδέησε νὰ περιμείνῃ ὀλίγον διὰ νὰ μεσολαβήσῃ καὶ νὰ πείσῃ τὸν Μπόλτερ, ὅτι οὐδέναι κίνδυνον μεταβαίνων εἰς τὴν ἀστυνομίαν, διότι τὰ ἄθλά του δὲν ἐγένοντο ἀκόμη γνωστὰ, καὶ ὅπως δὴ ποτε ἐν τῇ ἀστυνομίᾳ θὰ

ἦτο ἀσφαλέστερος ἀπὸ πᾶν ἄλλο μέρος, ἐπειδὴ εἰς οὐδένος τὸν νοῦν θὰ ἐπήρχετο ἡ ἰδέα ὅτι ἐτρεξε νὰ ζητήσῃ ἄσυλον ἐκεῖ.

Τὰ ἐπιχειρήματα ταῦτα καὶ πρὸ πάντων ὁ φόβος, ὃν ἐνέπνεεν αὐτῷ ὁ Ἰουδαῖος, κατέπεισαν τὸν Μπόλτερ, συγκατανεύσαντα νὰ ἀλάβῃ τὴν ἐντολήν. Μεταμφιεσθεὶς τῇ συνδρομῇ τοῦ Ἰουδαίου εἰς καρραγωγέα, ἔλαβε πάσας τὰς ἀναγκαίας πληροφορίες, καὶ ἐξῆλθε συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Τσάρλυ Μπέιτς. Οὗτος ὠδήγησεν αὐτὸν μέχρις ὁδοῦ τινος πλησίον τοῦ ἀστυνομικοῦ καταστήματος, καὶ περιγράφας λεπτομερῶς τὴν κατάστασιν, καὶ συμβουλεύσας τίνι τρόπῳ ὄφειλε νὰ προσενεχθῇ, τῷ εἶπεν ὅτι θὰ τὸν περιμείνῃ εἰς τὸ αὐτὸ μέρος.

Ὁ Νῶε Κλαίμπολ λοιπὸν, ἀκολουθῶν πιστῶς τὰς συμβουλὰς καὶ ὁδηγίας τοῦ ἀξιωματικοῦ συναδέλφου, εἰσῆλθεν εἰς τὴν βυραρὰν αἴθουσαν τοῦ ἀκροατηρίου τοῦ πταισματοδικείου, ἔνθα συνωθεῖτο πλήθος ἀποθρασμάτων τῆς κοινωνίας. Τὸν Τζάκ Ντῶκινς ὅμως δὲν ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ ἐπὶ τοῦ θρανίου τῶν κατηγορουμένων ἐκάθηντο δύο γυναῖκες, αἵτινες ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ὁσάκις ἐτύγχανον εὐκαιρίας, ἀντήλλασσον βλέμματα συνεννοήσεως καὶ χαιρετισμοὺς μετὰ τινων ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ φίλων των.

Περιέμεινε λοιπὸν ὀλίγα λεπτὰ μέχρις οὗ ἀμφότεραι αἱ γυναῖκες κατεδικασθεῖσαι ἀπήχθησαν τῆς αἰθούσης. Ταύτας διεδέξατο ἕτερος κατηγορούμενος, ὃν πάραυτα ὁ Νῶε ἀνεγνώρισεν ὡς τὸν Ἀπανωλαδιᾶν.

Καὶ ἦτο πράγματι οὗτος· εἰσῆλθε δ' ἠσύχως εἰς τὴν αἴθουσαν, ἀνεστραμμένος ἔχων ὡς συνήθως τὰς χειρῖδας τοῦ ἐνδύματός του, τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ἔχων ἐν τῷ θυλακίῳ τῶν περισκελίδων του, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς κρατῶν τὸν πῖλόν του. Ἐβάδιζεν αὐθαδῶς πρὸ τοῦ δεσμοφύλακος, καὶ καθήσας εἰς τὸ θρανίον τοῦ κατηγορουμένου, ἠρώτησεν εὐκρινῶς καὶ μεγαλοφώνως, ἐν τίνι δικαιοῦματι ἔφερον αὐτὸν εἰς τὴν ἀτιμωτικὴν ἐκείνην θέσιν.

«Θὰ σωπάσῃς; εἶπεν ὁ δεσμοφύλαξ.

— Μήπως δὲν εἶμαι πολίτης Ἀγγλος; ἀνεφώνησεν ὁ Ἀπανωλαδιᾶς; Ποῦ εἶναι αἱ ἐλευθερίαι μου;

— Μὴ φοβάσαι, καὶ ὕστερα ἀπὸ ἴλιγο θὰ χορτάσῃς ἀπὸ ἐλευθερίας, ἀπεκρίνατο ὁ δεσμοφύλαξ.

— Θὰ ἰδοῦμε λοιπὸν, ἂν μοῦ πειράξετε τὰς ἐλευθερίας μου, τί θὰ διατάξῃ ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν νὰ κάμουν τὰ μεριά, ἡ ἐξηκολούθησεν ὁ Τζάκ Ντῶκινς. Τώρα λοιπὸν, περὶ τίνος πρόκειται; Θὰ σας εἶμαι λίαν ὑπόχρεως, κύριοι δικασταί, ἂν εὐαρεστηθῆτε νὰ ξεμπερδέψετε γρήγορα αὐτὴν τὴν μικρὴν δουλειά, ἀντὶ νὰ κάθεσθε μὲ τὴν μούρη κυκμαμένη καὶ νὰ διαβάξετε

1. Δικασταί.

ἐφημερίδες. Ἐχω νὰ νταντώσω ἕνα κύριον εἰς ἕν μέρος, καὶ ἐπειδὴ εἶμαι ἄνθρωπος ἀκριβοῦς εἰς τὸν λόγον μου, θὰ φύγῃ χωρὶς ἀμφιβολίαν, ἂν δὲν εὐρεθῶ ἐκεῖ ἀποῦντο ἔς τὴν ὥρα! καὶ ἡμπορεῖ νὰ σας κάμῃ κάποιον ἀγωγὴν ἀποζημιώσεως... ἀλλ' ἄς κουρευέσθε!»

Ὁ Ἀπανωλαδιᾶς ἠρώτησε τότε τὸν δεσμοφύλακα πῶς ὀνομάζοντο οἱ κοῦκκοι, οἱ ὁποῖοι ἐκάθηντο ἐκεῖ κάτω εἰς τὸ προεδρεῖον. Ἀκούσας τοὺς λόγους τούτους τὸ ἀκροατήριον ἐγέλασεν ἐγκαρδίως, ἀπαρᾶλλάντως ὡς θὰ ἔκαμνεν ὁ κύριος Μπέιτς ἂν ἤκουε τὴν ἐρώτησιν ἐκείνην.

«Ἡσυχία εἰς τὸ ἀκροατήριον! ἐφώνησεν ὁ δεσμοφύλαξ.

— Περὶ τίνος πρόκειται; ἠρώτησεν εἰς τῶν δικαστῶν.

— Περὶ μιᾶς κλοπῆς, κύριε πρόεδρε.

— Ὁ παῖς αὐτὸς ἐμφανίζεται διὰ πρώτην φοράν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου;

— Θὰ ἐνεφανίσθῃ πολλάκις, εὐγενέστατοι, ἀπεκρίνατο ὁ δεσμοφύλαξ. Ἐκαμνεν εἰς πολλὰ μέρη. Ἐγὼ τὸν γνωρίζω πολὺ καλὰ, εὐγενέστατοι.

— Ἄ! μὲ γνωρίζετε τοῦ λόγου σας; ἀνεφώνησεν ὁ Ἀπανωλαδιᾶς. Πολὺ καλὰ. Ἐχω τὸ δικαίωμα νὰ σου κάμω μήνυσιν ἐπὶ ἐξυβρίσει!»

Νέοι γέλωτες ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, ὃ δὲ δεσμοφύλαξ ἐφώνησε καὶ πάλιν· «Ἡσυχία εἰς τὸ ἀκροατήριον!

— Ἄς προσαχθῶσιν οἱ μάρτυρες, εἶπεν ὁ γραμματεὺς.

— Μάλιστα, σωστό! ὑπέλαθεν ὁ Ἀπανωλαδιᾶς. Ποῦ εἶναι λοιπὸν οἱ μάρτυρες, διὰ νὰ τους καμαρώσω;»

Ἡ περιέργειά του ἱκανοποιήθη ἀμέσως. Πρὸς ἐλθὼν ἀστυνομικὸς τις ὑπάλληλος ἐθεβαίωσεν ὅτι εἶδε τὸν κατηγορούμενον ἐν μέσῳ πλήθους πολλοῦ κλέπτοντα ἐκ τοῦ θυλακίου ἐνὸς διαβάτου μανδύου, ὅπερ εὐρὼν παλαιὸν, ἐπανεβάλεν εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ νομίμου κατόχου, ἀφ' οὗ προηγουμένως ἐποίησατο χρῆσιν αὐτοῦ. Ἐνεκα τούτου συνέλαβε τὸν κατηγορούμενον, ἐφ' οὗ ἐρευνήσας εὔρε μίαν ἀργυρὰν ταμβακοθήκην, φέρουσαν ἐπιγεγραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ κτήτορος, ὅστις διὰ τοῦ ὁδηγοῦ τοῦ ἐμπορίου εὐρέθη παρουσιασθεὶς λοιπὸν καὶ οὗτος ὤρμισθη ὅτι ἡ ταμβακοθήκη ἀνήκεν εἰς αὐτὸν καὶ ὅτι τὴν ἀπώλεσε τὴν προτεραίαν ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους. Ἐβεβαίωσε δὲ ὅτι παρετήρησε νέον τινὰ προσπαθοῦντα νὰ διαφύγῃ, ἂν ἀνεγνώρισεν ὡς τὸν κατηγορούμενον.

«Κατηγορούμενος, ἔχεις νὰ ποτείνῃς ἐρώτησιν τίνα εἰς τὸν μάρτυρα; ἠρώτησεν ὁ πρόεδρος.

— Δὲν καταδέχομαι νὰ νοῖξω κουβέντα μαζὶ του, ἀπεκρίνατο ὁ Ἀπανωλαδιᾶς.

— Ἐχεις τί νὰ εἶπῃς πρὸς ὑπεράσπισίν σου;

— Ὁ κύριος πρόεδρος ἐρωτᾷ ἂν ἔχῃς τι νὰ

εἶπῃς πρὸς ὑπεράσπισίν σου; προσέθηκεν ὁ δεσμοφύλαξ, ἰδὼν ὅτι ὁ Ἀπανωλαδιᾶς ἐτήρει σιγὴν.

— Ἄ! παρτόν! εἶπεν ὁ Ἀπανωλαδιᾶς, προσποιούμενος ὅτι ἦτο ἀφρημένος· καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν πρόεδρον. Ἐμένα 'μιλοῦσες, παλληκάρι μου; ἠρώτησε.

— Δὲν εἶδα ποτέ μου παρόμοιον μοσχομάγκαν, εὐγενέστατοι, εἶπεν ὁ δεσμοφύλαξ. Δὲν ἔχεις νὰ εἶπῃς τίποτε;

— Ὅχι, δὲν ἔχω νὰ εἶπω τίποτε ἐδῶ, ἀπεκρίνατο ὁ Ἀπανωλαδιᾶς· εἰς τὸ καλὸ δικαστήριον θὰ σας δείξω· καὶ ἔπειτα ὁ δικηγόρος μου προγευματίζει μὲ τὸν ἀντιπρόεδρον τῆς βουλῆς· θὰ τα εἰποῦμε ἀλλοῦ καλλίτερα, νὰ ἦναι καὶ αὐτὸς ἐκεῖ καὶ πολλοὶ ἄλλοι σεβάσμιοι καὶ ἐπίσημοι φίλοι μου. Τότε θὰ κάμω αὐταῖς τῆς περροῦκας νὰ σαστίσουν καὶ θὰ βλαστημήσουν τὴν ὥρα ποῦ γεννηθήκανε. Θὰ. . .

— Ὁδηγήσατέ τον εἰς τὰς φυλακὰς, εἶπεν ὁ γραμματεὺς. Τὸ δικαστήριον καταδικάζει αὐτὸν εἰς κράτησιν.

— Ἐμπρός! τράβα ἐμπρός! εἶπεν ὁ δεσμοφύλαξ.

— Καλὰ! πηγαῖνο! εἶπεν ὁ Ἀπανωλαδιᾶς, καθαρῶς τὸν πῖλόν του διὰ τῆς παλάμης· καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς δικαστὰς. — Ἐνοια σας, εὐγενέστατοι, καὶ θὰ τα εἰποῦμε. Δὲν θέλετε καθόλου λύπησι. Θὰ πάῃ τὸ πρᾶγμα ὡς τὴν βουλή. Γονατιστοὶ θὰ μὲ περικαλᾶτε, θὰ λέτε ἄμην, καὶ ποῦ νὰ σας ἀκούσω. — Ἐμπρός, νεροκράτορα, τσουβάλασέ με μέσα.»

Ὁ δεσμοφύλαξ, οὗ ἡ ὑπομονὴ ἐξητλήθη, ἤρπασεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ περιλαιμίου, ἐν ᾧ ὁ Ἀπανωλαδιᾶς ἐξηκολούθει τὰς ἀπειλάς, συνοδευὼν αὐτὰς ἐνίοτε διὰ μορφασμῶν ἐμπαικτικῶν.

Οὕτως ἐλθὼν ἡ σκηνή, ὃ δὲ Νῶε ἐτρεξεν ἀμέσως εἰς τὸ μέρος, ἔνθα περιέμεινεν αὐτὸν ὁ συναδέλφος του, ἀμφότεροι δὲ ἔσπευσαν νὰ φέρωσιν εἰς τὸν Ἰουδαῖον τὴν χαροποιὰν ἀγγελίαν ὅτι ὁ Ἀπανωλαδιᾶς τοὺς ἐτίμησε, καὶ ἤρχιζεν ἐνδόξως τὸ στάδιον του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΓ'

Ἡ Νάνσυ κωλύεται νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν πρὸς τὴν Ρόζαν ὑπόσχεσίν της.

Ἄν καὶ συνεθισμένη εἰς τὸν δόλον καὶ τὴν προσποίησην, ἡ Νάνσυ δὲν ἠδυνήθη ὅμως νὰ ποικύψῃ ἐντελῶς τὴν ἐντύπωσιν ἣν ἐπὶ τοῦ πνεύματός της παρήγαγε τὸ διάδημα ὑπερῆκαμεν. Ἀνελογίζετο ὅτι ὁ κακοῦργος Ἰουδαῖος καὶ ὁ βάνουσσος Σάικς ἐνεπιστεύθησαν εἰς μόνην αὐτὴν διάφορα μυστικὰ σχέδια, πεπεισμένοι ὅτι ἦν ἀξία τῆς πλήρους αὐτῶν ἐμπιστοσύνης καὶ πάσης ὑπονοίας ἀνωτέρα. Ἐνδόμυχος πάλιν αἰσθημάτων ἐπηύξανε βαθμηδὸν τὴν ταραχὴν αὐτῆς, πάντοτε ἀνανεουμένη, καταλείπουσα μάλιστα καὶ ἴχνη ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας της. Ἐν-

τὸς ὀλίγων ἡμερῶν κατέστη ὡχρὰ καὶ ἰσχνή· ἐνίοτε οὐδόλως προσεῖχεν εἰς τὰ περὶ αὐτὴν συμβαινόντα, οὐδὲ μετείχε τῶν συνδιαλέξεων, ἐν αἷς ἄλλοτε ἀνεμίγνυτο θορυβωδῶς. Ἄλλοτε ἐγέλα ἄνευ λόγου, καὶ ἐπαράσσετο ἄνευ προφανοῦς αἰτίας· ἀκολούθως, μετὰ τινος στιγμῆς ἐκάθητο σιωπηλῆ καὶ καταβεβλημένη, αἱ δὲ προσπάθειαι αὐτῆς κατέβαλεν ὅπως ἀνακύψῃ κάλλιον παντὸς ἄλλου σημείου ἐδείκνυον ὅπόσον ἀνήσυχος ἦτο, καὶ ὅπόσον διέφερον οἱ στοχασμοὶ τῆς τῶν λεγομένων καὶ συζητουμένων ὑπὸ τῶν περὶ αὐτὴν.

Ἦλθεν ἡ ἐσπέρα τῆς κυριακῆς, καὶ τὸ ὠρολόγιον τῆς πλησίον ἐκκλησίας ἐσήμανε τὴν ἐνδεκάτην· Σάικς καὶ Ἰουδαῖος διέκοψαν τὴν συνδιάλεξίν των καὶ ἠκροάσθησαν· ἐπίσης ἡ Νάνσυ, ἀλλὰ μετὰ πολλῶ πλείονος προσοχῆς καὶ μετὰ τινος ἀμυχανίας.

Οἱ δύο κακοῦργοι ἐξηκολούθησαν τὴν συνομιλίαν των, παραπονούμενοι διὰ τὴν ἔλλειψιν ἐργασίας. Ὁ Σάικς, ἐπιλαθόμενος ἐλαχίστης τινος ἀφορμῆς, ἐξηρεῦζατο κατὰ τὸ σύνθημα ὀρθῶν βλασφημιῶν καὶ σαρκασμῶν κατὰ τοῦ ἀξιοσεβάστου γέροντος.

Οὗτος οὐδόλως ἀπεκρίθη· ἀλλὰ κεντήσας τὸν Σάικς εἰς τὸν ἀγκῶνα ἐδειξεν αὐτῷ τὴν Νάνσυ, ἣς ἐπωφελήθησα ἐκ τῆς συνομιλίας αὐτῶν ἐφόρεσε τὸν πῖλόν της καὶ διηυθύνθη εἰς τὴν θύραν.

«Ἐ! Νάνσυ! ἀνεφώνησεν ὁ Σάικς· ποῦ ἔς τὸ διάβολο ἠγαγίνας τέτοια ὦρα;

— Ἐδῶ κοντά.

— Τί λόγος εἶν' αὐτός; εἶπεν ὁ Σάικς· σ' ἐρωτῶ ποῦ ἠγαγίνας;

— Ἐδῶ κοντά σοῦ λέγω.

— Κ' ἐγὼ σ' ἐρωτῶ ποῦ; ὑπέλαθεν ὁ Σάικς ὀργίλος· μ' ἀκούς ἢ ὄχι;

— Δὲν εἰξεύρω ποῦ, ἀπεκρίνατο ἡ νεάνις.

— Ἐγὼ ὁμοῦ τὸ ξεύρω, εἶπεν ὁ Σάικς, ὅν μᾶλλον ἠρέθιζεν ἡ ἐπιμονὴ τῆς Νάνσυ παρὰ ἡ ἰδέα αὐτῆς τοῦ νὰ ἐξέλθῃ. Δὲν θὰ ἦς πουμενὰ, κάθησε.

— Δὲν εἶμαι τόσο καλὰ, σοῦ τὸ εἶπα, ἀπεκρίνατο ἡ νεάνις. Θέλω νὰ πάρω ἀέρα.

— Βάλε τὸ κεφάλι σου εἰς τὸ παράθυρο καὶ πάρε ἀέρα ὅσον θέλεις, εἶπεν ὁ Σάικς.

— Δὲν μου κάμνει τίποτε αὐτὸ, ὑπέλαθεν ἡ Νάνσυ· θέλω νὰ πάω νὰ ἀναπνεύσω ἔξω ἔς τὸν δρόμο.

— Δὲν θὰ σου περάσῃ αὐτὸ, ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς· καὶ ἐγερθεὶς ἐκλείδωσε τὴν θύραν, ἔλαβε τὸ κλειδίον καὶ ἀρπάσας τὸν πῖλον τῆς Νάνσυ ἐπέταξεν αὐτὸν ὑψηλὰ εἰς μίαν ἱματιοθήκην. «Νὰ, εἶπεν ὁ ἀλιτῆριος, τώρα θέλεις δὲν θέλεις θὰ καθίσῃς ἔς ταυγά σου, ἔ;

— Ἦμπορῶ νὰ βῶ καὶ χωρὶς καπέλλο, εἶπεν ἡ νεάνις, κάτωχρος γενομένη. Τί ἔχεις, Μπίλ; εἰξεύρεις τί κάμνεις;

— Ἄν εἰξεύρω, τί... ὦ! ἀνεφώνησεν ὁ Σάικς, καὶ στραφείς πρὸς τὸν Φέγγιν, ἔχασε τὰ μυαλά της, προσέθηκεν, ἄλλοιῶς δὲν θὰ ἐτολμοῦσε νὰ μου ἀντιμιλήσῃ ἔτσι.

— Θὰ με κάμης νὰ κάμω ὅ τι με σπρώξῃ ἡ ἀπελπισία μου, ὑπετονθόρυσεν ἡ νεάνις, ἐπιθεῖσα ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους, ὅπως καταστείλῃ τοὺς σφοδροὺς αὐτοῦ παλμούς· ἄφησέ με νὰ ἔβγω... ἀμέσως... εἰς τὴν στιγμὴν!

— Ὅχι! ἐβρυχήθη ὁ Σάικς.

— Πέ του νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ ἔβγω, Φέγγιν, θὰ κάμῃ καλὰ, πρὸς τὸ συμφέρον του. Μ' ἀκούετε! ἀνεκράχυσεν ἡ Νάνσυ, πλήττουσα διὰ τοῦ ποδῶς τὸ δάπεδον.

— Νὰ σ' ἀκούσω! ἐπανέλαθεν ὁ Σάικς γρέψας τὴν ἔδραν του καὶ ἀτενίσας αὐτὴν κατὰ πρόσωπον. Ἄν σ' ἀκούσω ἀκόμη μίαν φοράν σ' ἐπιβίβω ὡς σκυλί· τί σ' ἐπίασεν ἀπόψε λοιπόν, στρίγγλα;

— Ἀφήτέ με νὰ ἔβγω, εἶπεν ἡ νεάνις μετὰ μεγίστης ἐπιμονῆς· εἶτα καθήσασα χαμαί, ἐπανέλαβε· «Μπίλ, ἄφησέ με νὰ ἔβγω· δὲν εἰξεύρεις τί κάμνεις; ἀλήθεια, δὲν εἰξεύρεις· μόνον μίαν ὄραν· ἔλα.

— Νὰ με κάμουν χίλια κομμάτια ἂν αὐτὸ τὸ κορίτσι δὲν ἔχασε τὰ λογικά του, εἶπεν ὁ Σάικς, ἀρπάσας αὐτὴν ἀποτόμως ἀπὸ τοῦ βραχίονος. Ἐλα, σῆκω ἐπάνω.

— Ὅχι, ὡς ποῦ νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ ἔβγω.

— Ποτέ!... ποτέ!

— Ἀφήσέ με νὰ βῶ! ἐκράχυσεν ἡ νεάνις. Ὁ Σάικς τυχὸν καταλλήλου εὐκαιρίας συνέλαθεν ἀμφοτέρως αὐτῆς τὰς χεῖρας καὶ ἔσυρεν αὐτὴν μανιωδῶς ἀνθισταμένην εἰς μικρὸν παρακείμενον δωμάτιον, ἐν ᾧ ἐκάθησεν ἐπὶ τινος ἐδωλίου καὶ διὰ τῆς βίας τὴν ἠνάγκασε νὰ καθίσῃ ἐπὶ τινος ἔδρας· αὐτὴ ἐξηκολούθη ἀνθισταμένη καὶ ἰκετεύουσα τὸν κακοῦργον μέχρι οὗ ἤκουσεν ὅτι ἐσήμαινε μεσονύκτιον, ὅτε ἐξηντημένη πλέον κατέπεσεν ἀδρανῆς.

Ἀφ' οὗ διὰ πολλῶν βλασφημιῶν τὴν διέταξεν ὁ Σάικς νὰ μὴ ἀποπειραθῇ καὶ πάλιν νὰ ἐξέλθῃ, ἀφῆκεν αὐτὴν νὰ συνέλθῃ καὶ ἐπανῆλθε νὰ εὕρῃ τὸν Ἰουδαῖον.

«Τί διαβολοκόριτσο εἶναι τοῦτο, εἶπεν ἀπομάσσω τὸν ἰδρώτα αὐτοῦ.

— Σωστὸ εἶναι αὐτὸ ὅπου λέγεις, Μπίλ, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος περιφρονῆς· σωστό.

— Πῶς διάβολο τῆς μπῆκε ἔς τὸ κεφάλι νὰ ἐβγῇ ἀπόψε ἔξω; ἠρώτησεν ὁ Σάικς· τί λές; Ἐλα, σὺ θὰ τὴν γνωρίζῃς καλλίτερα ἀπὸ ἐμέ· τί θὰ εἶπῃ αὐτό;

— Ἐπιμονή, ὑποθέτω, γυναικεία ἐπιμονή, ἀγαπητέ μοι, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος ὑψώσας τοὺς ὤμους.

— Αὐτὸ καὶ ἐγὼ ὑποθέτω, ὑπετονθόρυσεν ὁ

Σάικς. Ἐνόμιζα πῶς τὴν ἡμέρωσα, ἀλλ' αὐτὴ εἶναι χειρότερη ἀπὸ πρῶτα.

— Χειρότερη, ἐπανέλαθεν ὁ Ἰουδαῖος συνουῶς. Ποτέ μοι δὲν τὴν εἶδα εἰς τέτοιαν κατάστασιν, διὰ τόσῳ μικρὸν πρᾶγμα.

— Οὔτε ἐγὼ, εἶπεν ὁ Σάικς· νομίζω πῶς αἰτία εἶναι αὐτὴ ἡ καταραμένη ἡ θέρμη, ποῦ ἐκόλλησε καὶ αὐτὴ ἀπὸ μένα, καὶ δὲν θέλει νὰ τῆς ξεκολλήσῃ. Αὐτὸ θὰ ἦναι, ἢ ὄχι;

— Πολὺ πιθανόν, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος.

— Ἄν τὴν μεταπάσῃ θὰ τῆς πάρω ἴλιγο αἷμα, χωρὶς νὰ ἐνοχλήσω τὸν ἰατρὸν, εἶπεν ὁ Σάικς.

Ὁ Ἰουδαῖος κατένευσε.

«Ὅταν ἤμουν εἰς τὸ κρεβάτι, αὐτὴ νύκτα καὶ ἡμέρα ἦταν εἰς τὸ προσκέφαλό μου, εἶπεν ὁ Σάικς, καὶ σὺ, γεροκολασμένη, οὔτε μίαν φοράν μᾶς ἐδειξες τὴν μούρη σου. Ὑποφέραμε πολὺ ἀπὸ ἀνέχειαν ἐκείνην τὴν ἐποχὴ καὶ θαρρῶ πῶς αὐτὸ τῆς ἐγύρισε τὸ κεφάλι· ἔμεινε τόσο κραιφὴν κλεισμένη, ὥστε δὲν εἶναι περιέργον πρᾶγμα ἂν θέλῃ τώρα νὰ πάρῃ ἴλιγον ἀέρα· ἔ;

— Χωρὶς ἄλλο, ἀγαπητέ μοι, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος ταπεινῆ τῆ φωνῆ. Στ!

Ἐν ᾧ ἔλεγε ταῦτα, ἐπανῆλθεν ἡ νεάνις καὶ ἐκάθησεν εἰς τὴν προτέραν αὐτῆς θέσιν· εἶχεν ἐρυθροὺς καὶ ἐξοιδηκῶτας τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐταλαντώθη μικρὸν, ἔσεισε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνεκάγχασεν.

«Ἄλλα! πιάσαμε τὸν ἄλλο χαβᾶ;» ἀνεφώνησεν ὁ Σάικς, ἰδὼν ἐκθαμβος αὐτὴν.

Ὁ Ἰουδαῖος ἐνευσεν αὐτῷ νὰ μὴ ἐπιμεινῇ ἐπὶ πλέον, καὶ μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων λεπτῶν ἡ νεάνις ἐπανῆλθεν εἰς τὴν συνήθη αὐτῆς κατάστασιν. Ὁ Φέγγιν, εἰπὼν κρύφα τῷ Σάικς ὅτι δὲν ὑπῆρχε πλέον φόβος· ἐπαναλήψως τοῦ κακοῦ, ἔλαβε τὸν πῖλόν του καὶ ἐκαληνύκτισεν· ἀλλ' ἀναχωρῶν ἔττι ἐπὶ τῆς φλιας τῆς θύρας, καὶ ἠρώτησεν ἂν δὲν θὰ λάβῃ τις τὴν καλωσύνην νὰ τῷ φωτίσῃ, διὰ νὰ καταβῇ τὴν κλίμακα.

«Φώτισέ του, εἶπεν ὁ Σάικς πληρῶν τὴν πίπν του. Θὰ εἶναι κρεῖμα νὰ βγάλῃ τὸ σῆερο του ἔς τὴ σάλα· ὁ λαίμυς του χρειάζεται, διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν διασκέδασί του τόσοσ κόσμος, ὅπου θὰ πάγῃ νὰ ἰδῇ ὅταν θὰ τον κρεμάσουν.»

Ἡ Νάνσυ, λαβοῦσα κηρίον, ἠκολούθησεν τὸν γέροντα ἕως κάτω. Ὅτε ἐφθασαν πλησίον τῆς θύρας, οὗτος ἐπέθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ πλησιάζας εἶπε ταπεινῆ τῆ φωνῆ πρὸς τὴν νεάνίδα·

«Τί τρέχει, Νάνσυ;

— Τί; ἀπεκρίνατο ἐκείνη, ταπεινῆ ἐπίσης τῆ φωνῆ.

— Τί ἐσήμαιναν αὐτὰ; ἐξηκολούθησεν ὁ Φέγγιν· σὲ κακομεταχειρίζεται αὐτός (καὶ διὰ τοῦ κατεσκληκῶτος δακτύλου του ἐδειξεν ἐπά-

νω), γιατί εἶναι βάρβαρος, χαμάλις, Νάνσυ... καὶ δὲν ἐννοῶ γιατί νὰ μὴ...

— Νὰ μὴ;... εἶπεν αὐτῆ, ἰδοῦσα ὅτι ὁ Φέγγιν εἶχε, τὸ στόμα ἔχων πλησίον τοῦ ὠτός της καὶ ἀτενῶς βλέπων αὐτὴν.

— Τίποτε ἐπὶ τοῦ παρόντος, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος· θὰ ξαναμιλήσωμεν γι' αὐτό. Εἶμαι φίλος σου στενός, Νάνσυ, φίλος δοκιμασμένος· ἔχω ἔτοιμον ἓνα μέσον, μέσον σίγουρο καὶ χωρὶς κίνδυνον· ἂν κάμμιαν φοράν αἰσθανθῆς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐκδικηθῆς ἐκείνους ποῦ σὲ μεταχειρίζονται ὡς σκυλί... τί σκυλί!... χειρότερα ἀπὸ σκυλί, γιατί πολλαὶ φορὰς καλοπιάνει τὸν σκύλον του... ἔλα ἔς μένα... ἔχε το ἔς τὸ νοῦ σου... ἔς ἐμένα νάρθῃς. Ἐκείνον τὸν ἐγνώρισες χθές, ἀλλ' ἡμεῖς γνωρίζομεθα χρόνια, Νάνσυ.

— Σὲ γνωρίζω πολὺ καλὰ, ἀπεκρίνατο ἡ νεάνις, μὴδὲ τὴν ἐλαχίστην δεῖξασα συγκίνησιν. Καλὴν νύκτα.

Ὁ Φέγγιν ἀπῆλθεν ἀνακυκλῶν καθ' ὁδὸν ἐν τῷ νῷ διάφορα καταχθόνια σχέδια περὶ ζεμπερδέματος διὰ τῆς Νάνσυ τοῦ ἐπιστηθίου φίλου του, ὅστις ἐν πλήρει γνάσει διατελῶν τῶν πλείστον ἐγκλημάτων του, κατετυράννει ἀενάως αὐτὸν διὰ τῶν γυδαίων σαρκασμῶν του, καὶ ὅστις ἐπὶ τέλους κατέστη λίαν ἐπικίνδυνος αὐτῷ. Ἡ ἰδέα αὐτῆ ἐπῆλθεν αὐτῷ κατὰ τὸ βραχύτατον χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ ἔμεινε μόνος ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ κακοῦργου. Τοιαῦτα σκεπτόμενος ἐδράξατο τῆς πρώτης τυχούσης εὐκαιρίας ὅπως βολιδοσκοπήσῃ τὴν νεάνίδα καὶ μάθῃ ὅποιαι ἦσαν αἱ προθέσεις αὐτῆς, ἀναχωρῶν δὲ ἔρριψεν ὡς εἶδομεν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὀλίγας λέξεις. Αὐτὴ ἐφάνη μὴδόλως ἐκπλαγείσα, ἂν καὶ κατενόησε πληρέστατα τὴν ἐννοίαν τῶν λόγων τοῦ Ἰουδαίου.

Ἄλλ' ἴσως ἐδίσταξε νὰ συνεννοηθῇ μετ' αὐτοῦ περὶ ἀντικειμένου τοσοῦτον ἀκροσφαλοῦς. Πῶς ἤμπορῶ νὰ ἐπαυξήσω τὴν ἐπ' αὐτῆς ἐπιρροήν μου, ἐσκέπτετο ὁ Ἰουδαῖος καθ' ὁδὸν πῶς νὰ τῆς κυριεύσω καθ' ὀλοκληρίαν τὸν νοῦν;

Ἡ καταχθονία τοῦ Ἰουδαίου διάνοια ἦν γοιμωτάτη περὶ τὴν ἐξέυρεσιν τοιοῦτων μέσων· ἂν κατώρθου, ἐπειδὴ δὲν ἦτο δυνατὸν παρ' αὐτῆς τῆς ἰδίας νὰ μάθῃ, κατασκοπεύων ἐπιτηδεῖως τὰ διαθήματά της νὰνακαλύψῃ τὸ αἴτιον τῆς αἰφνιδίας αὐτῆς μεταβολῆς, καὶ ἐπειτα, ἂν τοῦτο ἦτο ἐπιλήψιμον, ἀπειλῶν ὅτι θὰποκαλύψῃ τὰ πάντα τῷ Σάικς νὰ καταστήσῃ αὐτὴν διὰ τῆς ἐκφοβίσεως ὄργανον πειθήμιον!

«Εἶναι βέβαιον, εἶπεν ὁ Φέγγιν μεγαλοφῶνως σχεδόν. Δὲν θὰ τολμήσῃ πλέον νὰ μοι ἀρνηθῇ ὄχι, δι' ὅλον τὸν κόσμον. Ἡ δουλειὰ εἶναι πολὺ καλὴ, τὸ μέσον εὐρέθη, καὶ θὰ ἔμβῃ εἰς ἐνέργειαν. Σὲ κρατῶ, μικροῦλά μου.»

Ἐκὺτταξεν ὀπισθεν αὐτοῦ μὲ ἀπαίσθητον βλέμμα,

ἔδειξεν ἀπειλητικῶς τὸν γρόνον πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἔκειτο ἡ οἰκία τοῦ κακούργου, καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, ταράσσων τὰς λιποσάρχους χεῖρας ἐν ταῖς θυλακίαις τοῦ παλαιοῦ ἐπενδύτου του, εἰς ἐκάστην σπασμωδικῆν αὐτῶν κίνησιν νομίζων ὅτι συνέτριβεν ἓνα ἐχθρόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΔ'

Ὁ Φείγγιν ἀνατίθησι τῷ Νῶε Κλαίμπολ ἐμπιστευτικὴν τινα ἐντολήν.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Φείγγιν ἠγέρθη πολὺ ἐνωρίς καὶ περιέμενεν ἀνυπομόνως τὴν ἔλευσιν τοῦ νέου αὐτοῦ συνεταίρου, ὅστις ἤρξατο ὀλίγον, καὶ ἅμα ἔλθων ἐπέπεσον ὡς πεινασμένοι λύκοι κατὰ τοῦ προγεύματος.

«Μπόλτερ, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος καθήσας ἀπέναντι αὐτοῦ.

— Τί ἀγαπάτε; ἀπεκρίνατο ὁ Νῶε. Μὴ μου εἰπῆτε νὰ κάμω τίποτε προτοῦ νὰ τελειώσω τὸ σαγητόν μου. Αὐτὸ εἶναι τὸ κακὸ ἐδῶ δὲν ἀδειάζει κανεὶς οὔτε ψωμί νὰ φάγῃ.

— Ἦμπορεῖς νὰ ὀμιλῆς ἐν ᾧ τρώγεις, ἢ ἔχει ἠρώτησεν ὁ Ἰουδαῖος, καταρῶμενος ἐνδομύχως τὴν μεγάλην λαιμαργίαν τοῦ μαθητοῦ του.

— Μπράβο! Ἦμπορῶ νὰ ὀμιλῶ, ἔτσι μάλιστα τρώγω καλλίτερα, ἀπεκρίνατο ὁ Νῶε, κόψας συγχρόνως μέγα τεμάχιον ἄρτου. Ποῦ εἶναι ἡ Καρλόττα;

— Ἐβγήκεν ἔξω, εἶπεν ὁ Φείγγιν. Τὴν ἔστειλα ἔξω σήμερα μαζί με τὴν ἄλλην νέαν, ἐπειδὴ ἤθελα νὰ μείνωμεν μόνοι.

— Ἐπρεπεν ὅμως νὰ τὴν βάλετε νὰ καψάλισῃ πρῶτα μερικὰς φέταις ψωμί, γιὰ νὰ χῆ κανεὶς νὰ τρώγῃ. Ἄς εἶναι λέγετε, δὲν πειράζει.»

Ὁ Νῶε ἐφαίνετο πράγματι ὅτι οὐδόλως ἐφοβεῖτο τὰς διακοπὰς, ἀλλ' ὅτι ἐκάθησεν εἰς τὴν τράπεζαν ἀμετάκλητον ἔχων ἀπόφασιν μηδὲ μίαν δακτυλὸν νὰ χάσῃ.

«Περὶσημα τὰ κατὰφερες χθὲς, ἀγαπητέ μου, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος ἔξω σελίνια καὶ δέκα πένναις, τὴν πρῶτην ἡμέραν ἐσὺ ἔχεις μέλλον σπουδαῖον.

— Μὴ λησμονήσης καὶ τὰ τρία χαλκοματένια κανάτια καὶ τὸν τενεκὲ γιὰ τὸ γάλα, προσέθηκεν ὁ κύριος Μπόλτερ.

— Ποτὲ δὲν θὰ τα λησμονήσω, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος τὸ κλέψιμο τῶν κανατιῶν ἔδειξε πόσον εἶσαι ἐξυπνος, ἀλλὰ τὸ κλέψιμον τοῦ τενεκὲ ἔδειξε πῶς εἶσαι μάλιστα πρῶτης τάξεως.

— Ἐ! Ἰαυρῶ πῶς κἀτι εἶναι γιὰ ἓνα ποῦ πρῶτην φοράν καταπιάνεται εἰς αὐτὴν τὴν δουλειά, εἶπεν ὁ κύριος Μπόλτερ γαυριῶν. Τὰ κανάτια τὰ ἐπῆρα ἀπὸ τὴν σιάλα ἐνὸς ὑπογείου, καὶ ὁ τενεκὲς ἐκρέμετο ἔξω ἀπὸ ἓνα ξενοδοχεῖο, καὶ ἐσκέφθηκα πῶς δὲν εἶναι καλὸ νὰ τον ἀφήσω νὰ σκουριάσῃ με τῆς βροχίας, χὰ, χὰ, χὰ!»

Ὁ Ἰουδαῖος προσποιήθη ὅτι ἐγέλασεν ἐπίσης, ὁ δὲ Μπόλτερ, ἀφ' οὗ ἐγέλασεν ἐγκαρδίως, κατεβρόχθισε φέταν ἄρτου μετὰ βουτύρου καὶ ἠτοίμασε καὶ δευτέραν.

«Σὲ χρειάζομαι, Μπόλτερ, εἶπεν ὁ Φείγγιν, στηρίζας τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης, σὲ χρειάζομαι διὰ μίαν δουλειάν, ὅπου ἀπαιτεῖ τέχνην καὶ προσοχήν.

— Νὰ σου εἰπῶ! ἀπεκρίνατο ὁ Μπόλτερ νὰ μὴ με κάμης μονάχα νὰ ἔχω τρεχάματα, μήτε νὰ με στείλῃς πάλιν εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Δὲν μου ἀρέσει αὐτὸ καθόλου. Νέτα-σκέτα.

— Δὲν ἔχεις νὰ τρέξῃς κανένα κίνδυνον, εἶπεν ὁ Φείγγιν, οὔτε κἀν νὰ φαντασθῆς αὐτὸ. Πρόκειται νὰ κατασκοπεύσῃς μίαν γυναῖκα.

— Εἶναι γρη῏;

— Ὁχι, νέα, ἀπεκρίνατο ὁ Φείγγιν.

— Ἦμπορῶ νὰ τα καταφέρω ἐξαίρετα, εἶπεν ὁ Μπόλτερ. Εἰς τὸ σχολεῖν ἔκανα τέτοιαις δουλειαῖς. Καὶ διατὶ νὰ τὴν παραμονεύω; Ὁχι βέβαια διὰ...

— Διὰ τίποτε, ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος μόνον νὰ μου λὲς ποῦ πηγαίνει, ποῖον βλέπει, καὶ ἂν Ἦμπορῆς καὶ τί λέγει. Εἶναι ἀνάγκη νὰ θυμᾶσαι τὸν δρόμον, ἂν ἦναι ἐν δρόμον, ἢ τὸ σπῆτι ἂν ἦναι ἐν σπῆτι, καὶ νὰ μου φέρῃς τέλος πάντων ὅσας Ἦμπορεῖς πληροφορίας.

— Τί θὰ πάρω διὰ τὸν κόπον μου; ἠρώτησεν ὁ Νῶε, ἀποθεὶς τὸ ποτήριόν του καὶ ἰδὼν ὑπὸδρα τὸν Ἰουδαῖον.

— Ἐὰν τὰ καταφέρῃς καλὰ, θὰ σου δώσω μίαν λίρα, ἀγαπητέ μου, ἀκούς; μίαν λίρα, εἶπεν ὁ Φείγγιν.

— Καὶ ποῖα εἶναι αὐτὴ ἡ γυναῖκα;

— Μία ἀπὸ μᾶς.

— Ἀχά! ἀνερώνησεν ὁ Νῶε, τρίβων τὸ ἄκρον τῆς ρινῆς, θὰ τὴν ὑποπτεύσῃς, καθὼς φαίνεται;

— Ἐκαμε μερικὰς νέας γνωριμίας, καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ τὰ ξεῖρω κατὰ βᾶθος ὅλα, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος.

— Κατάλαθα, εἶπεν ὁ Νῶε. Θέλεις νὰ λάβῃς τὴν εὐχαρίστησιν νὰ κάμῃς καὶ τοῦ λόγου σου τὴν γνωριμίαν των, ἂν ἦναι ἄνθρωποι καθὼς πρέπει, ἔ; Ἀχαχά! Ἐννοια σου καὶ ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ.

— Τὸ εἰςεῖρα πῶς εἶσαι ἄξιο παλληκάρη, εἶπεν ὁ Φείγγιν, ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἀποπέρας αὐτοῦ.

— Βέβαια! βέβαια! Ποῦ εἶναι; ποῦ νὰ τὴν περιμένω;

— Δι' αὐτὸ ἐγὼ θὰ σε εἰδοποιήσω καὶ θὰ σοῦ τὴν δεῖξω ὅταν ἦναι καιρὸς. Ἐσο ἔτοιμος πάντα, καὶ ἐγὼ φροντίζω.»

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην καὶ τὴν ἐπομένην καὶ τὴν μεθεπομένην ὁ κατάσκοπος ἔμενε μετῃρησμένος ὡς καρραγωγός, ἔτοιμος νὰ ἐξορμήσῃ

εἰς τὸ πρῶτον νεῦμα τοῦ Ἰουδαίου. Ἄλλ' ἐξ ἐσπέρας παρήλθον οὕτως ἐπὶ ματαίῳ καὶ καθ' ἐκάστην ὁ Φείγγιν ἐπέστρεψε σφόδρα ἀγανακτῶν καὶ λέγων ὅτι ἀκόμη δὲν ἦλθεν ἡ κατάλληλος ὥρα. Τὴν ἐβδόμην ὅμως ἡμέραν ἐπέστρεψεν ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους, τὸ δὲ πρόσωπόν του ἀπήστραπτεν ἐκ τῆς χαρᾶς. Ἦτο κυριακὴ.

«Θὰ ἔβγῃ ἀπόψε, εἶπεν ὁ Φείγγιν, καὶ διὰ τὴν ἰδίαν δουλειά, εἶμαι βέβαιος, διότι ἔμεινε μόνη ὄλην τὴν ἡμέραν καὶ ὁ ἄνθρωπος ὅπου φοβεῖται λείπει καὶ θὰ γυρίσῃ μόλις τὸ πρῶτ' ἔλα μαζί μου ἢ γρήγορα.»

Ὁ Νῶε ἐσηκώθη ἀμέσως, καὶ ἀμφότεροι διήλθον ταχέως διὰ λαβυρίνου ὁδῶν καὶ τέλος ἔστησαν πρὸ τινος καπηλείου, ὅπερ ὁ Νῶε ἀνεγνώρισεν ὅτι ἦτο ἐκεῖνο ἐν ᾧ κατέλυσε τὴν πρῶτην νύκτα τῆς εἰς Λονδίνον ἐλεύσεώς του.

Ἐἶχε παρέλθει ἡ ἐνδεκάτη, ἡ δὲ θύρα ἦτο κεκλεισμένη ὁ Ἰουδαῖος ἐσύριξε σιγᾶ καὶ παρευθὺς τῷ ἦνοιξαν εἰσῆλθον ἀθροῦδως καὶ ἡ θύρα ἐκλείσθη.

Ὁ Φείγγιν καὶ ὁ ἀνοίξας αὐτοῖς νέος Ἰουδαῖος, μὴ τολμῶντες μηδὲ νὰ ψιθυρίσωσιν, ἔδειξαν τῷ Νῶε μικρὸν τινα φεγγίτην καὶ ἐνευσαν αὐτῷ νὰναρριχηθῆ καὶ δι' αὐτοῦ νὰ παρατηρήσῃ τὸν ἐν τῷ πλησίον δωματίῳ εὐρισκόμενον.

«Αὐτὴ εἶναι ἡ γυναῖκα ἐκεῖνη;» ἠρώτησεν οὕτως διὰ φωνῆς μόλις ἀκουομένης.

Ὁ Ἰουδαῖος κατένευσε.

«Δὲν βλέπω καλὰ τὰ μοῦτρά της, εἶπε ταπεινῆ τῆ φωνῆ ὁ Νῶε ἔχει τὰ μάτια χαμηλωμένα κάτω καὶ τὸ φῶς εἶναι ἀπὸ πίσω της.

— Μὴ κουνηθῆς,» ἐψιθύρισεν ὁ Φείγγιν καὶ ἐνευσε τῷ Μπάρνυ, ὅστις ἔσπευσε νὰ μεταβῆ εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο. Ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ νὰ καθάρισῃ τὴν θυραλίδα ἔφερε τὸ φῶς πρὸ τῆς νεάνιδος εἰς ἣν εἶπεν ὀλίγας λέξεις, ὅπως αὐτὴ ἀνεγείρῃ τὴν κεφαλήν.

«Τὴν βλέπω τώρα, εἶπεν ὁ κατάσκοπος.

— Τὴν βλέπεις καλὰ; ἠρώτησεν ὁ Ἰουδαῖος.

— Ἦμπορῶ νὰ τὴν ἀναγνωρίσω μέσα ἔς χίλιας.»

Ὁ Νῶε κατῆλθε τοῦ φεγγίτου, ἡ θύρα ἦνοιξε καὶ ἡ νεάνις ἐξῆλθεν. Ὁ Φείγγιν ἔσυρε τὸν Νῶε καὶ ἐκρύβησαν ὀπισθεν θύρας τινός, ὅπου ἔμειναν κρατοῦντες τὴν ἀναπνοὴν των μέχρις οὗ διήλθεν εἰς ἐλαχίστην ἀπὸ αὐτῶν ἀπόστασιν ἡ Νάνσυ, ἣτις ἐξῆλθε διὰ τῆς θύρας, δι' ἣς οὗτοι εἰσῆλθον.

«Ἦ! εἶπεν ὁ Μπάρνυ, τώρα εἶναι ἡ ὥρα.» Καὶ ὁ Νῶε, ἀνταλλάξας βλέμμα συνεννοήσεως μετὰ τοῦ Φείγγιν ἐξῆλθε παραχρῆμα.

«Ἀριστερᾶ, ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ ὁ Μπάρνυ. Πῆγαίνε ἀπὸ τὸ ἀντίπεραν πεζοδρομίου καὶ προσοχῆ!»

Ὁ Νῶε ὑπήκουσε καὶ εἰς τὸ φῶς τοῦ φανοῦ

διέκρινε τὴν νεάνίδα βαδίζουσαν βήματά τινα πρὸ αὐτοῦ προσχώρησεν ὅσον ἔκρινε καλὸν καὶ ἐβάδιζεν εἰς τὸ ἕτερον μέρος τῆς ὁδοῦ, παρατηρῶν μετὰ προσοχῆς τὰ κινήματα τῆς νεάνιδος. Πολλάκις αὐτὴ ἐκύτταξεν ἀνησύχως περὶ αὐτῆν ἅπαξ μάλιστα ἔστη, ὅπως ἀφήσῃ νὰ προπορευθῶσι δύο ἄνδρες, οἵτινες ἐφαίνοντο ἀκολουθοῦντες αὐτὴν ἐκ τοῦ πλησίον. Καθ' ὅσον ὁ μὴ προσχώρει ἐφαίνετο ἀναλαμβάνουσα θάρρος καὶ ἐβάδιζε μετὰ πλείονος ἀποφασιστικότητος. Ὁ ἀγγελιοφόρος ὅμως τὴν ἠκολούθει εἰς τὴν αὐτὴν πάντοτε ἀπόστασιν, προσέχων καὶ εἰς τὰς ἐλαχίστας αὐτῆς κινήσεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕ'

Ἡ συνέτησις.

Τὰ ὄρολόγια τῶν ἐκκλησιῶν ἐσήμαινον ἐνδεκάτην καὶ τρία τέταρτα. ὅτε ἐφθασαν εἰς τὴν γέφυραν τοῦ Λονδίνου ἡ νεάνις ἔστη εἰς τὸ μέρος τῆς γεφύρας βλέπουσα πάντας τοὺς διαβάτας ἀνησύχως, ἐν ᾧ ὁ κατάσκοπος, λαμβάνων πάσας τὰς ἀναγκαίας προφυλάξεις ὅπως μὴ ἀνακαλυφθῆ, ἐκρύβη εἰς γωνίαν τινα τῆς γεφύρας.

Ἡ νύξ ἦτο ζοφερωτάτη, διότι ἔβρεξε καθ' ὄλην τὴν ἡμέραν, καὶ ὁ ποταμὸς ἐκαλύπτετο ὑπὸ πυκνῆς ομίχλης. Ὁλίγιστοι διαβάται διήρχοντο ἐκεῖθεν, ἡ δὲ προδοκία τῆς νεάνιδος διεψεύδετο ἐκάστοτε. Τέλος ὅτε ἐσήμανεν ἡ δωδεκάτη, ἐφάνη ἐρχόμενος κομψὸς δίφρος, ἐξ οὗ κατῆλθεν εἰς τινα ἀπόστασιν εὐγενῆς τις νέα ὑπὸ τινος πολιτοῦ κυρίου συνοδευομένη. Ἀποπέμψαντες τὴν ἄμαξαν ἐβάδισαν εὐθὺ πρὸς τὴν γέφυραν. Μόλις δὲ ἰδοῦσα αὐτοὺς ἡ Νάνσυ καὶ ἔσπευσε περίφοβος πρὸς συνάντησίν των.

Ἐβάδιζον βλέποντες περὶ αὐτοὺς, ὡς ἄνθρωποι ζητούντες τι, ἀλλὰ μὴ ἐλπίζοντες ὅτι θὰ τὸ εὐρωσιν, ὅτε ἐπλησίασεν αὐτοὺς ἡ νεάνις κραυγὴ ἐκπλήξεως ἐξέφυγε τότε τῶν χειλέων των, ἣν παραχρῆμα κατέστειλαν, διότι κατὰ τὴν αὐτὴν σχεδὸν στιγμὴν ἀνθρωπὸς τις ἄμαξίως φέρων ἐνδυμασίαν διήλθε πλησίον των.

«Ὁχι ἐδῶ, εἶπεν ἡ Νάνσυ περιδεῆς φοβοῦμαι νὰ σας ὀμιλήσω ἐδῶ ἔλθετε ἐκεῖ κάτω, εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς κλίμακος.»

Ἐν ᾧ δὲ ἔλαγε ταῦτα, δεικνύσα τὸ μέρος ὅπερ ὠρίζεν, ὁ ἄμαξεύς ἔστρεψε τὴν κεφαλήν, ἠρώτησεν αὐτοὺς ἀποτόμως ἐν τίνι δικαιοματι κατέχουσιν ὅλον τὸ πεζοδρομίου καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Ἡ κλίμαξ, ἣν ἔδειξεν ἡ νεάνις, ἦτο ἐκεῖνη δι' ἣς ἀπὸ τῆς ὄχθης τοῦ Σῶρρυ καὶ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Σωτήρος κατέρχονται ἀπὸ τῆς γεφύρας εἰς τὸν ποταμόν. Ὁ ἄμαξεύς ἔστρεψεν ἐκεῖ ἀπαρατήρητος καὶ ἀφ' οὗ πρὸς στιγμὴν ἐπεσκόπησε τὸ μέρος κατῆλθε τὰς βαθμίδας.

Ἡ κλίμαξ συνέχεται τῇ γεφύρᾳ καὶ διαιρείται εἰς τρία μέρη ἀκριβῶς ἐκεῖ ὅπου ἄρχεται

τὸ τρίτον, ἐπὶ τοῦ πρὸς ἀριστεράν τοίχου ὑψοῦται βῆθρον, οὗ ὀπισθεν ἠδύνατο νὰ κρυβῆ εἰς ἄνθρωπος, δυνάμενος νὰκούη εὐκρινῶς τὰ λεγόμενα ἐν ταῖς κάτωθεν τούτου βαθμίαις, αἵτινες ἦσαν εὐρύτεραι τῶν λοιπῶν. Ἐκεῖ ἐκρύβη ὁ ἄμαξος, κρίνας καταλληλότερον τὸ μέρος, διότι καὶ ἂν δὲν ἴσταντο ἐκεῖ, ἠδύνατο πάλιν νὰ τους ἀκολουθήσῃ μακρόθεν ἀπαρατήρητος.

Ἄλλ' ἔστησαν καὶ οἱ τρεῖς ἐκεῖ, ὁ δὲ ἄμαξος, μόλις ἀναπνέων, ἠκροάσθη προσεκτικώτατα.

«Φθάνει πλέον, ἠκούσθη φωνή τις, προφανῶς τοῦ ἀνδρός· δὲν συγκατατίθεται ἡ κυρία, τὴν ὁποίαν συνοδεύω, νὰ προχωρήσῃ περισσότερον. Πολλοὶ δὲν θὰ εἶχον τόσην πρὸς ὑμᾶς ἐμπιστοσύνην, ὥστε νὰ σας ἀκολουθήσωσιν ἕως ἐδῶ· ἀλλὰ βλέπετε ὅτι θέλω νὰ σας εὐχαριστήσω.

— Νὰ με εὐχαριστήσετε! εἶπεν ἡ ὀδηγοῦσα αὐτοῦς νεῆνις. Εἴσθε ἀλήθεια πολὺ ὑποχρεωτικὸς, σέρ. Νὰ με εὐχαριστήσετε! Ἄλλ' ἂς ἦναι. Δὲν πρέπει νὰ γίνεται λόγος περὶ αὐτοῦ.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ πρεσβύτερος προσηνέστερον, διὰ ποῖον σκοπὸν μᾶς ἐφέρατε εἰς τοιοῦτο μέρος; Διατί νὰ μὴ σταθῆτε νὰ συνομιλήσωμεν ἐπάνω εἰς τὴν γέφυραν, ὅπου εἶναι φῶς, ὀπίθεν διαβαίνει ὅπωςδήποτε κόσμος, ἀντὶ νὰ μας ὀδηγήσῃτε εἰς αὐτὴν τὴν ἐλεεινὴν τρούπαν;

— Σᾶς εἶπα, ἀπεκρίνατο ἡ Νάνσυ, πῶς ἐφοβούμην νὰ σας ὀμιλήσω ἐκεῖ ἐπάνω. Δὲν εἰζεύρω διατί, προσέθηκε ῥιγίσασα, ἀλλὰ τόσος φόβος μὲ ἐπίασεν ἀπόψε, ποῦ μόλις ἠμπορῶ νὰ σταθῶ ὀρθή.

— Καὶ ἀπὸ τί φοβεῖσθε; ἠρώτησεν ὁ κύριος, συμπονοῶν αὐτήν.

— Δὲν ἠμπορῶ ἀκριβῶς νὰ ὀρίσω, ἀπεκρίνατο ἐκείνη· καὶ ἤθελα νὰ το εἰζυρα καὶ ἐγὼ ὅλην τὴν ἡμέραν φοβεραὶ σκέψεις μ' ἐδασάνιζαν· μοὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἔβλεπα πανταχοῦ αἵματα καὶ τάφους.»

Ὁ τόνος δι' οὗ ταῦτα ἔλεγεν ἦτο τοσοῦτον ἀλλόκοτος, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ κατάσκοπος ἐφρίκασεν ἐν τῇ κρύπτῃ του καὶ ἠσθάνθη τὸ αἶμα παγῶσαν εἰς τὰς φλέβας του. Συνῆλθεν δ' εἰς ἑαυτὸν ἅμα ἤκουσε τὴν γλυκεῖαν φωνὴν τῆς εὐγενοῦς νεάνιδος, προτρεπούσης τὴν Νάνσυ νὰ ἠσυχάσῃ καὶ νὰποδιώξῃ τοῦ πνεύματός της τοιοῦτους ἀποτροπαίους διαλογισμοὺς.

«Ὁμιλήσατέ τῇ εὐμενῶς, εἶπε πρὸς τὸν συνοδευόντα αὐτὴν κύριον. Τὸ δύστηνον πλάσμα φαίνεται ὅτι ἔχει μεγάλην ἀνάγκην παραμυθητικῶν λόγων.

— Δὲν ἤλθατε ἐδῶ τὴν παρελθούσαν κυριακὴν; ἠρώτησεν ὁ γέρον κύριος.

— Δὲν ἠμπόρεσα νὰ ἔλθω, ἀπεκρίνατο ἡ Νάνσυ· μὲ ἐκράτησαν διὰ τῆς βίας.

— Ποῖος;

— Ὁ Μπίλ. . . ἐκεῖνος περὶ τοῦ ὁποίου ὀμίλησα εἰς τὴν λαΐδον.

— Ἐλπίζω ὅμως πῶς δὲν σας ὑπόπτεισαν ὅτι εὐρίσκεσθε εἰς συνεννόησιν μεθ' οἰουδήποτε περὶ τῆς ὑποθέσεως, διὰ τὴν ὁποίαν ἤλλομεν ἐδῶ ἀπόψε; ἠρώτησεν ὁ κύριος ἀνησυχῶς.

— Ὅχι, ἀπεκρίνατο ἡ νεῆνις, ὑπόψασα τὴν κεφαλὴν· δὲν μοὶ εἶναι εὐκόλον νὰ ἐξέλθω, ἐκτὸς ἂν εἶπω ποῦ 'πηγαίνω' καὶ δὲν θὰ ἠμπορῶσα νὰ ἔβλεπα τὴν κυρίαν, ἂν δὲν ἐπότιζα τὸν Μπίλ λαυδάνον προτοῦ νὰ ἐξέλθω.

— Μήπως ἐξύπνησε πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς σας;

— Ὅχι, οὔτε αὐτὸς, οὔτε κανεὶς μὲ ὑποπτεύεται.

— Τόσῳ καλλίτερον, εἶπεν ὁ κύριος. Τώρα ἀκούσατέ με.

— Μάλιστα, ἀπεκρίνατο ἡ Νάνσυ.

— Ἡ νέα αὕτη κυρία μοὶ ἀνεκοίωσεν, ὡς καὶ εἰς μερικοὺς ἄλλους φίλους, εἰς τοὺς ὁποίους ἠμπορεῖ νὰ ἔχη κανεὶς πλήρη ἐμπιστοσύνην, ὅτι τῇ εἶπατε πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν. Σᾶς ὀμολογῶ ὅτι κατ' ἀρχὰς εἰδίσασα ἂν πρέπει νὰ δώσω πίστιν εἰς τοὺς λόγους σας· ἀλλὰ τώρα πιστεύω ἀδιστακτικῶς ὅτι εἴσθε ἀξία πάσης ἐμπιστοσύνης.

— Ναί, εἶπε μετὰ ζωηρότητος ἡ Νάνσυ.

— Ἐχω πλήρη πεποίθησιν, σᾶς ἐπαναλαμβάνω. Διὰ νὰ σας ἀποδείξω δὲ ὅτι ἐμπιστεύομαι εἰς ὑμᾶς δὲν σας ἀποκρύπτω, ὅτι σκοπεύομεν διὰ τοῦ τρόμου νὰποσπάσωμεν τὸ μυστικόν, οἰονδήποτε καὶ ἂν ἦναι, ἀπὸ τοῦ καλουμένου Μώνξ. Ὅμως, προσέθηκεν ὁ κύριος, ἐάν δὲν κατορθώσωμεν νὰ τον συλλάβωμεν, ἢ ἂν δὲν κατορθώσωμεν νὰ ἐπιτύχωμεν παρ' αὐτοῦ τὸ ζητούμενον, ἀνάγκη νὰ μας παραδώσῃτε τὸν Ἰουδαῖον.

— Τὸν Φέιγγιν! εἶπεν ἡ νεῆνις ὀπισθοχωρήσασα.

— Ἀνάγκη νὰ μας παραδώσῃτε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ἐπανέλαβεν ὁ κύριος,

— Δὲν θὰ το κάμω αὐτὸ ποτὲ, ἀπεκρίνατο ἡ Νάνσυ. Εἶναι σατανᾶς! εἶναι χειρότερος ἀπὸ σατανᾶν! . . . ἀλλὰ δὲν τὸ κάμνω!

— Δὲν συναινείτε; ἠρώτησεν ὁ κύριος, εἰς ὃν ἡ ἀπάντησις ἐφάνη λίαν φυσικὴ.

— Ποτέ!

— Διατί;

— Δι' ἓνα λόγον, ἀπεκρίνατο ἡ Νάνσυ εὐσταθῶς, τὸν ὁποῖον ἡ μὲς εἰζεύρει, καὶ θὰ τον παραδεχθῆ, εἶμαι βεβαία, διότι μοὶ τὸ ὑπεσχέθη· καὶ δι' ἓνα ἄλλον λόγον ἀκόμη, ὅτι ἐάν διάγῃ κακοῦργον βίον, ὁ ἰδικός μου δὲν εἶναι καλλίτερος· πολλοὶ διάγομεν τὸν ἴδιον βίον. . . καὶ δὲν θέλω νὰ φέρω τὴν καταστροφὴν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι. . . μερικοὶ τοῦλάχιστον. . . ἠμπορούσαν νὰ καταστρέψωσιν ἐμὲ, καὶ δὲν το ἔκαμαν, ὅσον κακοῦργοι καὶ ἂν ἦναι. . .

— Λοιπὸν! ἔσπευσε νὰ εἶπῃ ὁ κύριος, ὥσει

τὴν ἀπάντησιν ταύτην προσεδόκα· παραδόσατέ μας τὴν Μώνξ, καὶ ἄφετε ἐπάνω μας τὴν ὑπόθεσιν.

— Καὶ ἂν αὐτὸς καταγγεῖλῃ τοὺς ἄλλους;

— Σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἂν αὐτὸς ὀμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν, ἢ ὑποθεσῆς δὲν θὰ προχωρήσῃ περαιτέρω. Κατὰ παρῶσαν πιθανότητα, ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Ὀλιβερ ὑπάρχουσι μερικαὶ περιπέτειαι, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι καλὸν νὰποκαλυφθῶσι δημοσίως. Φθάνει μόνον νὰ μάθωμεν τὴν ἀλήθειαν καὶ δὲν ζητοῦμεν τίποτε πλειότερον, καὶ οὐδενὸς θὰ παραβιασθῆ ἡ προσωπικὴ ἐλευθερία.

— Καὶ ἂν δὲν θελήσῃ νὰ ὀμολογήσῃ τίποτε; παρετήρησεν ἡ Νάνσυ.

— Τότε, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος, ὁ Ἰουδαῖος δὲν θὰ προσαχθῆ ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης, χωρὶς τὴν συγκατάθεσιν σας. Ἄλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ σας ἀναφέρω τοιαῦτα ἐπιχειρήματα, τὰ ὁποῖα ἐλπίζω ὅτι θὰ σας πείσωσιν.

— Ἡ κυρία μοὶ δίδει τὸν λόγον της ὅτι οὕτω θὰ γίνῃ; ἠρώτησε μετὰ ζωηρότητος ἡ Νάνσυ.

— Ναί, ἀπεκρίνατο ἡ Ῥόζα· ὑπόσχομαι τοῦτο ῥητῶς.

— Ὁ Μώνξ δὲν θὰ μάθῃ ποτὲ πῶς ἐπληροφόρηθητε ταῦτα;

— Οὐδέποτε, ἀπεκρίνατο ὁ κύριος· θὰ συλληφθῆ μὲ τρόπον, τὸν ὁποῖον δὲν θὰ ἠμπορεῖ ποτὲ νὰ φαντασθῆ.

— Πολλάκις εἶπα ψεύματα, καὶ ἔζησα ἀπὸ παιδικῆς μου ἡλικίας μὲ ψεύστας, εἶπεν ἡ Νάνσυ μετὰ τινος σιγῆς· ἀλλὰ πιστεύω εἰς τὸν λόγον σας.»

Ἐπαναληφθείσης καὶ αὐτῆς αὐτῆς τῆς διαβεβαιώσεως ταύτης, ἤρχισε νὰ περιγράψῃ λεπτομερέστατα τὸ καπηλεῖον, ὀπίθεν παρηκολούθησεν αὐτὴν τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὁ κατάσκοπος· ὀμίλει δὲ ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ὥστε ὁ ὠτακουστῆς οὐδὲν ἠδυνήθη νὰκούσῃ τῶν ὑπ' αὐτῆς λεχθέντων· ἔστιν ὅτε διέκοπτε τὸν λόγον, διότι ὁ κύριος ἐσημείου ἐν τάχει τινὰς τῶν πληροφοριῶν. Περιγράφασα δὲ μετὰ μεγάλης ἀκριβείας τὸ καπηλεῖον, ὑποδείξασα τὸ μέρος ὀπίθεν ἠδύνατο νὰ τον ἴδωσι κάλλιστα ἀπαρατήρητοι καὶ εἰπούσα τινὰ ἡμέραν καὶ τινὰ ὥραν συνείθιζε νὰ μεταβαίνῃ ἐκεῖ ὁ Μώνξ, ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σύννοος, ὥσει προσεπάθει νὰ συγκεντρώσῃ τὰς ἀναμνήσεις αὐτῆς, καὶ ἀκολούθως περιέγραψε τὰ χαρακτηριστικὰ καὶ τὸ ἐξωτερικόν τοῦ κακοῦργου ἐκείνου. Προτοῦ ὅμως νὰ τελειώσῃ τὴν περιγραφὴν ταύτην, ἐκπλαγεῖσα ἐκ τοῦ ἤθους τοῦ κυρίου πρὸς ὃν ὀμίλει, ἠρώτησεν αὐτὸν διατί ἐταράχθη. Ἄλλ' αὐτὸς ἔσπευσε νὰποκριθῆ ὅτι ἦτο ἀκουσία νευρικὴ ταραχὴ καὶ παρεκάλεσεν αὐτὴν νὰ ἐξηκολούθησῃ.

«Ὅλας σχεδὸν αὐτὰς τὰς λεπτομερείας, εἶπεν ἡ Νάνσυ, τὰς ἔμαθον εἰς τὸ καπηλεῖον, περὶ

τοῦ ὁποίου σᾶς ὀμίλησα· διότι ἐγὼ δὲν τὸν εἶδα παρὰ δύο φορές μόνον, καὶ τὰς δύο τυλιγμένον εἰς ἓνα μέγαν μανδύαν. Αὐταὶ εἶναι νομίζω ὅλαι αἱ λεπτομέρειαι, τὰς ὁποίας δύναμαι νὰ σας δώσω, καὶ αἱ ὁποῖαι θὰ σας βοηθήσουν νὰ τον ἀναγνωρίσητε. Σταθῆτε, προσέθηκεν, εἰς τὸν λαίμῳ, καὶ εἰς μέρος ὅπου φαίνεται ὅταν στρέφῃ τὴν κεφαλὴν, ἔχει. . .

— Ἐν πλατῷ κόκκινον σημεῖον, ἀνεφώνησεν ὁ κύριος.

— Πῶς! εἶπεν ἡ Νάνσυ, τὸν γνωρίζετε;

Ἡ Ῥόζα δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ κραυγὴν ἐκπληξέως· ἐπὶ τινὰ δὲ λεπτὰ ἅπαντες ἐτήρησαν ἄκραν σιγὴν, ὁ δὲ κατάσκοπος ἠδύνατο νὰκούη καὶ αὐτὴν τὴν ἀναφωνήν των.

«Νομίζω πῶς τὸν γνωρίζω, εἶπεν ὁ κύριος, ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τὰ ὁποῖα εἶπετε. . . ἀλλὰ νὰ ἴδωμεν. . . πολλάκις ὑπάρχουν ἀλλόκοτοι ὁμοιότητες· ἴσως καὶ δὲν εἶναι αὐτός.»

Τοὺς λόγους τούτους εἶπε μετὰ τινος ἀδιαφορίας, ἔκαμεν ἐν βῆμα πρὸς τὸ μέρος ἐνθα ἐκρύπτετο ὁ κατάσκοπος, ὅστις ἤκουσεν αὐτὸν ψιθυρίζοντα, «Αὐτὸς θὰ ἦνε!»

«Τώρα, κορίτσι μου, εἶπε πλησιάζας τὴν Νάνσυ, μᾶς προσεφέρατε μεγάλην ἐκδούλευσιν, καὶ ἐπεθύμουν νὰ προκύψῃ κατὶ τι καλὸν καὶ διὰ σᾶς. Εἰς τί δυνάμεθα νὰ σας φανώμεν χρήσιμοι;

— Εἰς τίποτε, ἀπεκρίνατο ἡ Νάνσυ.

— Μὴ ὀμιλήτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, εἶπεν ὁ κύριος μετ' ἀγαθότητος, ἐξ ἧς θὰ συνεκινεῖτο καὶ πλέον ἀπεσκληρυμμένη καρδιά. Σκέφθητε. Εἰπέτε μου τί δύναμαι νὰ πράξω ὑπὲρ ὑμῶν;

— Τίποτε, σέρ, ἐπανέλαβεν ἡ νέα ὀδυρομένη· τίποτε δὲν ἠμπορεῖτε νὰ πράξητε ὑπὲρ ἐμοῦ· δὲν ὑπάρχει πλέον δι' ἐμὲ ἐλπίς.

— Μὴ ἀπελπίζεσθε τόσον εὐκόλα, εἶπεν ὁ κύριος· τὸ παρελθόν σας ἦτο ἔνοχον· ἐκάμετε κακὴν χρῆσιν τῶν δώρων τῆς νεότητος, τῶν ἀνεκτιμητῶν θησαυρῶν, τοὺς ὁποίους ὁ Πλάστης ἄπαξ μόνον χορηγεῖ· ἀλλὰ δύνασθε νὰ ἐλπίζετε εἰς τὸ μέλλον. Μίαν μόνον λέξιν φθάνει νὰ εἴπητε, καὶ προτοῦ νὰ χαράξῃ ἡ αὐγὴ, θὰ εὐρεθῆτε εἰς μέρος ἀσφαλές, μακρὰν τῶν καταγογιῶν σας καὶ τῶν συνενόχων, τοὺς ὁποίους οὐδέποτε πλέον θὰ ἐπανάδητε.»

Καὶ ἄλλους πολλοὺς παραμυθητικούς λόγους προσέθηκεν ὁ γέρον κύριος, μεθ' οὗ ἤνωσε τὰς προκλήσεις αὐτῆς ἡ Ῥόζα, προσπαθούσα νὰ ἐξαγάγῃ τοῦ βυθοῦ τῆς ἀπωλείας τὸ δύστηνον ἐκεῖνο πλάσμα. Ἄλλ' ἡ Νάνσυ, μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐνδομύχου πάλης αἰσθημάτων, ἀπέριψεν ἄπελπις τὰς γενναίας αὐτῶν προσφορὰς, ἐμμένουσα στερεῶς εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτῆς τοῦ νὰ ἐξηκολούθησῃ τὸν αὐτὸν ἐλεεινὸν βίον, ἀπ' οὗ λίαν ὀψὲ ἐζήτουν νὰποσπάσωσιν αὐτήν.

«Βλέπω καλῶς ὅτι ματαίως κοπιῶμεν, εἶπε

πεν ὁ κύριος στενάξας. Ἰσως μάλιστα διακινδυνεύομεν τὴν ἀσφάλειάν της κρατοῦντες αὐτὴν ἐνταῦθα τὴν ἐκρατήσαμεν περισσότερον ἢ ὅσον ὑπελόγιζε.

— Ναί, ναί, εἶπε ζωηρῶς ἡ Νάνσυ· ἔπρεπε νὰ εὐρίσκωμαι τώρα πολὺ μακρὰν.

— Πῶς θὰ τελειώσῃ ἡ ταλαίπωρος αὐτὴ κόρη; ἀνερώνησεν ἡ Ῥόζα.

— Πῶς; ἐπανελάθεν ἡ Νάνσυ· ἰδέτε ἐμπρός σας, μίς· ἰδέτε τὰ μαῦρα αὐτὰ κύματα τοῦ ποταμοῦ· δὲν ἀκούσατε πολλάκις νὰ λέγωσι, πῶς ρίπτονται εἰς αὐτὰ δυστυχεῖς καθὼς ἐγὼ, χωρὶς ψυχὴ γεννητὴ νὰ λυπηθῆται ἢ νὰ ἐνδιαφερόνται διὰ τοῦτο; Ἰσως αὐτὸ συμβῆ μετὰ ἔτη, ἴσως μετὰ μῆνας, ἀλλ' αὐτὸ θὰ ἦναι τὸ τέλος μου.

— Μὴ λέγητε τοιαῦτα, σὰς παρακαλῶ, εἶπεν ἡ Ῥόζα κλαίονσα.

— Δὲν θὰ ἀκούσητε ποτὲ τοιαῦτα φοικῶδη πράγματα, ὁ Θεὸς νὰ σας φυλάττῃ, καλὴ μου κυρία!

Ἄν κύριος ἐκίνησε διὰ νὰναχωρήσῃ.

«Πάρετε αὐτὰ τὰ χρήματα, εἶπεν ἡ Ῥόζα· πάρετε αὐτὰ πρὸς χάριν μου, διὰ νὰ εὐκολυνθῆτε ἂν ἔλθῃτε εἰς ἀνάγκην.»

— Ὅχι, ὄχι! ἀπεκρίνατο ἡ Νάνσυ· δὲν ἔκαμα αὐτὸ διὰ χρήματα· ἀφήσατέ με νὰ ἔχω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ συλλογίζωμαι ὅτι δὲν το ἔκαμα ἀπὸ συμφέρον· ὅμως δώσατέ μου κἀνὲν ἰδικόν σας πρᾶγμα πρὸς ἐνθύμησιν· κἀνὲν... ὄχι, ὄχι δακτυλίδι... Τὰ χειρόκτιά σας ἢ τὸ μανδῆλί σας, κἀνὲν πρᾶγμα ὅπου νὰ το φυλάξω ὡς ἰδικόν σας, καλὴ μου κυρία... αὐτὸ, εὐχαριστῶ! Χαίρετε!

Ἡ Νάνσυ ὑπὸ τοιαύτης κατελήθη ταρχῆς, καὶ ὑπὸ τοιοῦτου φόβου μὴ ἀνακαλυφθῆ, ὥστε ὁ κύριος ἔσπευσε νὰπομακρυνθῆ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν της μετὰ τῆς Ῥόζας. Ὅτε ἀνῆλθον εἰς γέφυραν, ἔστησαν ἀμφοτέροι ἀκίνητοι.

«Ἀκούσατε, εἶπεν ἡ Ῥόζα ἀκροαμένη, δὲν ἐφώναξε; Μοὶ ἐφάνη ὡς νὰ ἤκουσα τὴν φωνὴν της.»

— Ὅχι, φιλάτη μου, ἀπεκρίνατο ὁ κύριος Μπράουνλω, στραφεὶς καὶ ἰδὼν περιλύπως ὀπισθεν· δὲν ἐκινήθη ἀπὸ τὴν θέσιν της· περιμένει νὰπομακρυνθῶμεν.»

Ἡ Ῥόζα περίλυπος λίαν ἐδίσταζεν ἔτι νὰπομακρυνθῆ, ἀλλ' ὁ γέρον κύριος ἔλαβε τὸν βραχίονά της καὶ ἡρέμα παρέσυρεν αὐτήν. Μόλις δ' ἐξηρανίσθησαν καὶ ἡ Νάνσυ κατέπεσεν ἐκτάνην ἐπὶ μιᾶς τῶν βαθμίδων, χέουσα πικρὰ δάκρυα. Μετ' ὀλίγον ἀνέστη, καὶ μὲ βῆμα ἀσταθὲς ἔλαβε τὴν πρὸς τὴν οἰκίαν της ἄγουσαν. Ὁ δὲ ὠτακουστής, ἐκθαμβος, ἔμεινεν ἐπὶ τινὰ λεπτὰ ὀπισθεν τοῦ βάρου ἀκίνητος, εἶτα ἀνῆλθε τὴν κλίμακα, εἶδε μετὰ προφυλάξεως περὶ αὐτὸν, καὶ ἔτρεξεν ἀμέσως νὰ ἐκθέσῃ τὰ συμβάντα πρὸς τὸν Ἑβραῖον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΣ'

Ἡ Ἰβήρια συνέπειαι.

Δύο ὥρας σχεδὸν πρὸ τῆς ἡοῦς, ὅτε αἱ ὁδοὶ ἦσαν ἔρημοι καὶ σιωπηλαὶ καὶ πᾶς θόρυβος εἶχε καταπαύσει, καθ' ἣν ὥραν καὶ αὐτοὶ οἱ μέθυσοι καὶ οἱ ἄσωτοι εὐρίσκοντο οἰκᾶδες, τὴν ὥραν ταύτην τῆς σιγῆς καὶ τῆς γαλήνης, ὁ Ἰουδαῖος ἠγρύπνει ἐν τῇ τρώγλῃ του. Ἐκάθητο πρὸ τῆς ἐσθραμένης ἐστίας, ὠχρὸς, καταπεπονημένος· οἱ ἐρυθροὶ αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ, ἡ ἀπαισία ἐκφρασις τῆς φυσιογνωμίας του ἐμαρτύρουν ὅπως σφοδρὰ πάθη ἔτάρασσον αὐτὸν, πᾶσα δὲ κίνησις του προέδιδεν ὀργὴν καὶ λύσσαν ἀκατάσχετον.

Πλησίον αὐτοῦ κατὰ γῆς ἐπὶ τινος στρώματος ἐκοιμᾶτο ὁ Νῶε Κλαίουπολ.

Ἐν τῷ πνεύματι αὐτοῦ συνεκυκλῶντο μυρία αἰσθήματα καὶ σκέψεις, καθιστῶσαι αὐτὸν κενώδη. Ἡ ἀγανάκτησις ἐπὶ τῇ ἀνατροπῇ τῶν σχεδίων του, τὸ μῖσος κατὰ τῆς νεάνιδος, τῆς τολμησάσης νὰ συνάψῃ σχέσεις μετὰ ξένων, ἡ ἄκρα δυσπιστία περὶ τῆς εὐλικρινείας της ἀρνηθείσης νὰ προδώσῃ αὐτὸν, ἡ πικρὰ διάψευσις τῆς προσδοκίας ἐκδικήσεως κατὰ τοῦ Σάικς, ὁ φόβος περὶ ἀνακαλύψεως, καταστροφῆς καὶ καταδικῆς ἴσως· πάντα ταῦτα διήγειρον ἀγρίαν λύσσαν ἐν αὐτῷ καὶ παρήγον μυρία κακοῦργα σχέδια.

Ἐμεινεν οὕτως ἐντελῶς ἀκίνητος καὶ ἐφαίνετο μηδὲν προσέχων ἂν παρήρχετο ὁ χρόνος, ὅτε κρότος βημάτων ἐν τῇ ὁδῷ ἐξήγειρεν αὐτὸν τῆς τοιαύτης νάρκης.

«Τέλος πάντων! ὑπετονθόρουσε σπογγίζων διὰ τῆς χειρὸς τὰ ξηρὰ καὶ καίοντα ἐκ τοῦ πυρτοῦ χεῖλη του, τέλος πάντων!»

Ταυτοχρόνως ἠκούσθη ἀσθενὴς κρότος τοῦ κώδωνος. Ὁ Ἰουδαῖος ἀνέβη ἐν τάχει τὴν κλίμακα καὶ ἐπανῆλθε μετὰ τοῦ Σάικς, ἐγκεκορδωμένον μέχρι πώγωνος ἐν πλατεῖ μανδύα, φέροντος δὲ δέμα τι ὑπὸ μάλης.

«Νά! ἀνερώνησε βίψας τὸ δέμα ἐπὶ τῆς ταπένης. Μάζωξέ τα καὶ ξέκαμέ τα, ὅπως ἔμπορεῖς καλλίτερα. Ἄρκετὰ ἐτράθηξα ἕως νὰ τὰ πάρω. Ἐπρεπε νὰ εἶχα τελειώσῃ πρὸ τριῶν ὥρων.»

Ἁ Φείγγιν ἔλαβε τὸ δέμα, τὸ ἐκλείσεν εἰς ἐν συστάριον καὶ ἐκάθησε χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν. Ἄλλ' ἐξηκολούθει ἔχων πάντοτε ἐστραμμένα τὰ βλέμματα πρὸς τὸν ληστήν, ὅτε δ' ἐκάθησε πάλιν ἀπέναντι αὐτοῦ τὸν ἐκύτταζεν ἀσκαρδαμυκτί. Τὰ χεῖλη του ἔτρεμον, οἱ δὲ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου του ἦσαν ἠλλοιωμένοι ἐκ τῆς ταρχῆς, ὥστε ὁ Σάικς ἔσπευεν ἀκουσίως πρὸς τὰ ὀπίσω τὸ κάθισμά του καὶ εἶδεν αὐτὸν περιδεῆς.

«Ἐ; τί; εἶπε· τί ἔχεις καὶ μὲ κυττάζεις ἔτσι;»

Ἁ Ἰουδαῖος ὑψωσε τὴν δεξιάν, ἀλλ' ἔτρεψε

καὶ ἡ λύσσα του ἦν τοσαύτη, ὥστε οὐδὲ λέξιν ἠδυνήθη νὰ διαρθρώσῃ.

«Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! ἀνεκραύγασεν ὁ Σάικς ἐκ φόβου καταληθθεὶς· θὰ ἐτρελάθῃ· πρέπει νὰ λάβω τὰ μέτρα μου...»

— Ὅχι, ὄχι! εἶπεν ὁ Φείγγιν, ἀνακτώμενος τὴν φωνὴν, ὄχι... ὄχι σεῖς, Σάικς... δὲν ἔχω διὰ... διὰ τίποτε νὰ σας κατηγορήσω.

— Μπα, ἀλήθεια! εἶπεν ὁ Σάικς, ἰδὼν αὐτὸν ἀπαισίως, ἐν ᾧ συγχρόνως ἠτοίμασεν ἐν πιστόλιον ἐν τῷ θυλακίῳ του. Εἶναι τοῦτο εὐτύχημα δι' ἕνα ἀπὸ τοὺς δύο μας. Διὰ ποῖον, ἀδιάφορον.

— Ὅτι ἔχω νὰ σοι εἶπω, Μπίλ, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος πλησιάζας τὸ κάθισμά του, θὰ σε κάμῃ νὰ θυμώσης περισσότερον ἀπὸ ἐμέ.

— Ἀλήθεια; ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς δυσπίστως· ὁμίλει καὶ ἡ γρήγορα, γιατί ἡ Νάνσυ θὰ φοβηθῆ μήπως ἔπαθα τίποτε.

— Μήπως ἔπαθες! εἶπεν ὁ Φείγγιν· ἔννοια σου καὶ τὰ ἔφτιασε καλὰ αὐτὴ, μείνε ἡσυχος.»

Ἁ Σάικς ἐκύτταζε τὸν Ἰουδαῖον ἀνησυχῶς καὶ μὴ κατορθώσας νὰ ἐννοήσῃ τι ἐκ τῆς ἐκφράσεως τῆς φυσιογνωμίας του, ἤρπασεν αὐτὸν διὰ τῆς βαρείας του χειρὸς ἀπὸ τοῦ περιλαιμίου καὶ τον συνετάρραξεν ἀποτόμως.

«Μίλει ἡ γρήγορα, εἶπεν, ἢ σ' ἐπνίξα. Ἄνοιξε τὸ στόμα σου καὶ πῆς ξάστερα τί ἔχεις νὰ εἶπῃς. Ἐλα, τελείωνε ἡ γρήγορα, βρωμόσκυλο!»

— Ἄς ὑποθέσωμεν, ἤρχισε νὰ λέγῃ ὁ Φείγγιν, πῶς αὐτὸς ὁ νέος, ποῦ κοιμᾶται ἐκεῖ...»

Ἁ Σάικς ἐστράφη πρὸς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος, ὡς εἰ μὴ εἶχε παρατηρήσει τὸν Νῶε κοιμώμενον. «Ἐπειτα; εἶπεν ἀναλαβὼν τὴν προτέραν αὐτοῦ στάσιν.

— Ἄς ὑποθέσωμεν, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰουδαῖος διὰ φωνῆς πνιγομένης σχεδὸν ὑπὸ τῆς ἀκαθέκτου ὀργῆς, πῶς αὐτὸς ὁ νέος τρέχει τὴν νύκτα ἐξω εἰς τοὺς δρόμους, πῶς ἀνταμώνει τοὺς χειροτέρους μας ἐχθρούς, πῶς χωρὶς νὰ τον βιάσῃ κἀνεῖς, χωρὶς νὰ τον συλλάβῃ, χωρὶς νὰ τον φυλακίσῃ, μόνος του προδίδει ὅλα μας τὰ σχέδια καὶ τοὺς ὁδηγεῖ ποῦ ἠμποροῦν νὰ μας εὐρουν καὶ πῶς νὰ μας πιάσουν. Ἄν ὑποθέσωμεν πῶς ὅλα αὐτὰ ἔκαμε, τί θὰ γίνῃ;

— Τί θὰ γίνῃ! ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς μετὰ φοικῶδους βλαστημίας. Ἐάν ζῆ μέχρι τοῦ ἔργου μου θὰ του κάμω τρίψαλα τὸ κεφάλι μὲ τὰ ὑποδήματά μου.

— Καὶ ἂν αὐτὰ ὅλα τὰ ἔκαμα ἐγὼ, ἀνεκραύγασεν ὠρῶμενος ὁ Ἰουδαῖος, ἐγὼ, ὅπου εἰξέσω τόσα πολλὰ, ποῦ ἠμπορῶ τόσους καὶ τόσους νὰ στεῖλω εἰς τὴν κρεμάλα καὶ ἐμένα μαζί;

— Δὲν εἰξέσω, ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς, τρίξων τοὺς ἐδόντας καὶ μόνον ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τοιαύτης προδοσίας ὠχρίων. Ἄν μαζί μὲς ἔφεραν εἰς τὸ δικαστήριον θὰ ἐχυνόμην ἐπάνω σου, ἐμπρὸς εἰς

ὄλον τὸν κόσμον, καὶ θὰ σου ἔσπαζα τὸ κεφάλι ἐκεῖ. Θὰ εἶχα τόση δύναμιν, προσέθηκε κινήσας τὸν μυῶδη βραχίονά του, νὰ σου ἔσπαζα τὸ κεφάλι, ποῦ νὰ θαρρῆ κἀνεῖς πῶς πέρασεν ἀπὸ ἄνω ἕνα κάρρο.

— Θὰ το ἔκαμνες αὐτό;

— Θὰ το ἔκαμνα; δοκίμασε, ἂν ἀγαπᾷς.

— Καὶ ἂν τὴν προδοσίαν τὴν ἔκαμνεν ὁ Τσάρλυ, ἢ ὁ Ἀπανωλαδιᾶς, ἢ ἡ Μπέττυ, ἢ...»

— Ἀδιάφορον ποῖος, ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Σάικς ὀργίλως. Ὅποιος καὶ ἂν ἦταν θὰ τοῦ τὸ πλήρωμα μὲ τὸ παραπάνω.»

Ἁ Φείγγιν ἐκύτταζε καὶ πάλιν αὐτὸν ἀσκαρδαμυκτί, τῷ ἔνευσε νὰ σιωπήσῃ, ἐκλίνε πρὸς τὸν κοιμώμενον καὶ ὠθησεν αὐτόν. Ὁ δὲ Σάικς ἐκάθησεν, ἀναμένων μετὰ ἐκπλήξεως καὶ ἀγωνίας τὸ ἀποθησόμενον, στηρίζας τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῶν γονάτων.

«Μπόλτερ, Μπόλτερ! εἶπεν ὁ Φείγγιν, καὶ ὑψώσας τὴν κεφαλὴν, προσέθηκε μετὰ σατανικῆς χαιρεκακίας· τὸ καυμένο τὸ παιδί! εἶναι κουρασμένο... κουρασμένο διότι τόσον καιρὸν παρεμύνηεν αὐτὸ τὸ κορίτσι, Μπίλ.

— Τί ἐννοεῖς; ἠρώτησεν ὁ Σάικς ἀνεγερθεὶς.

Ἁ Ἰουδαῖος δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ὠθησε καὶ πάλιν τὸν Νῶε διὰ νὰ τον ἀφυπνίσῃ· τέλος κατώρθωσε τοῦτο ἐν μέρει καὶ ὁ Νῶε ἐγερθεὶς ἀνεκάθησεν ἐπὶ τοῦ στρώματός του. Ἀκούσας δὲ πολλάκις ἐπαναληφθὲν τὸ πλαστὸν ὄνομά του, ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ χασμῶμενος ἐκύτταζε περὶ αὐτόν.

«Εἰπέ μας ἄλλην μιὰ φορὰ ὅλα αὐτὰ, διὰ νὰ τ'ἀκούσῃ, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος δείξας τὸν κακοῦργον.

— Τί νὰ εἶπῃ; ἠρώτησεν ὁ Νῶε, ὑπνομαχῶν ἔτι.

— Τὰ περὶ... τῆς Νάνσυ, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος λαβόμενος τῆς χειρὸς τοῦ Σάικς, ὡς βουλόμενος νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὸν νὰπέλθῃ προτοῦ νὰκούσῃ ὅλα. Τὴν ἠκολούθησες;

— Ναί;

— Ἔως εἰς τὴν γέφυραν τοῦ Λονδίνου;

— Ναί.

— Ὅπου ἀντάμωσε δύο πρόσωπα;

— Βέβαια.»

Ἁ Φείγγιν ἐξηκολούθησεν οὕτως ὑποβοηθῶν τὸν ὑπνοβαρῆ Νῶε, μετ' ὀργῆς μάλιστα συγκρατουμένης, καὶ διηγῆθη πάντα ὧν ἐκεῖνος ἔτυχεν αὐτόπτης κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα, παραλιπὼν μόνον τὰ σχετιζόμενα μὲ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν προσήλωσιν ἣν πρὸς αὐτοὺς ἐπεδειξάτο ἡ Νάνσυ.

«Καὶ τί εἶπεν, ἠρώτησεν ἐπὶ τέλους καὶ τὰ χεῖλη του ἔτρεμον, διὰ τὴν περασμένην κυριακὴν;

— Ὅτι σὰς εἶπα, ἀπεκρίνατο ὁ Νῶε.

— Εἰπέ το πάλιν! εἰπέ το! ἀνεκραύγασεν ὁ

Φείγγιν ἀφρίζων ἐκ λύσσης, καὶ διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς σφίγγων τὸν βραχίονα τοῦ Σάικς, ἐν ᾧ τὴν ἄλλην ἐκίνει ὡς μαινόμενος.

— Τὴν ἠρώτησαν, εἶπεν ὁ Νῶε, ὅστις ἐντελῶς σχεδὸν ἀφυπνώσας ἤρχισε νὰ καταλαμβάνη τίς ἦτο ὁ Σάικς, τὴν ἠρώτησαν διατί δὲν ἤλθε τὴν περασμένην κυριακὴν, καθὼς ὑπεσχέθη; εἶπε πῶς δὲν ἤμπόρσεν. . . .

— Καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν; εἶπε τὴν αἰτίαν! ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος θριαμβικῶς; εἶπέ του τα ὅλα.

— Γιατί τὴν ἐκράτησε, λέει, διὰ τῆς βίας εἰς τὸ ἴσπιτι ὁ Μπίλ, αὐτὸς διὰ τὸν ὁποῖον, λέει, τοὺς ὠμίλησε, λέει, τὴν ἄλλη φορὰ, ἀπεκρίνατο ὁ Νῶε.

— Καὶ τί ἄλλο; ἀνεφώνησεν ὁ Ἰουδαῖος; τί ἄλλο εἶπε δι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον;

— Πῶς δὲν τῆς ἦταν, λέει, εὐκολο νὰ ἐθγαίνῃ ἔξω, λέει, ἂν δὲν ἔλεγεν εἰς αὐτὸν ποῦ θὰ πάγῃ καὶ τὴν πρώτην φορὰν, λέει, ποῦ ὑπῆγε νὰ εὐρῆ, λέει, τὴν κυρίαν, τὸν. . . χὰ χὰ χὰ! πόσω ἐγέλασα ἅμα τὸ ἄκουσα. . . τὸν ἐπότισε, λέει, λαύδανον διὰ νὰ τον ἀποκοιμίσῃ.

— Ἀνάθεμά τιν! ἀνεκραύγασεν ὁ Σάικς, ἀποσπασθεῖς ἀποτόμως τῶν χειρῶν τοῦ Ἰουδαίου. Ἀφῆτέ με!

Καὶ ὠθήσας μακρὰν αὐτοῦ τὸν Ἰουδαῖον ἐξώρμησε τοῦ δωματίου καὶ ἀνερχήθη εἰς τὴν κλιμακα ὡς μαινόμενος.

«Μπίλ! Μπίλ! ἀνεφώνησεν ὁ Ἰουδαῖος, τρέξας κατόπιν αὐτοῦ. Ἐνα λόγο, ἔνα λόγο μανάχα!»

Δὲν θὰ εὕρισκεν ὅμως καιρὸν οὐδὲ λέξιν μετ' αὐτοῦ νὰνταλλάξῃ, ἂν οὗτος δὲν ἐβράδυνε μὴ δυνάμενος νανοῖξῃ τὴν θύραν. Ἴστατο λοιπὸν ἐκεῖ, βλασφημῶν καὶ ὠρυόμενος, ὅτε ὁ Ἰουδαῖος ἀσθμαίνων κατέφθασεν αὐτόν.

«Ἀφῆσέ με νὰ βγῶ, εἶπεν ὁ Σάικς. Μὴ μου λές τίποτε, ἂν θέλῃς τὴν ζωὴν σου! Ἀφῆσέ με νὰ βγῶ, σοῦ λέγω!»

— Ἐνα λόγο μόνον, εἶπεν ὁ Φείγγιν, θεῖς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ κλειθροῦ. . . . Νὰ μὴ. . .

— Τί;

— Νὰ μὴ. . . νὰ μὴ τὴν κακομεταχειρισθῆς πολὺ, Μπίλ», εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἡ ἡμέρα ὑπέφωσεν ἤδη ἀμφοτέρω οἱ κακοῦργοι διέκριναν τὰ πρόσωπα ἀλλήλων ἀντήλλαξαν ταχὺ καὶ ἀπαίσιον βλέμμα, προδίδον ὅτι ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐνεφοροῦντο ἀμφοτέρω σκέψεων.

«Ἐννοῶ μὲ αὐτὸ, εἶπεν ὁ Φείγγιν, κρίνας περιττὸν νὰποκρύπτῃ ἐπὶ πλεόν τοὺς διαλογισμούς; του, πῶς δὲν πρόπει νὰ τὴν κακομεταχειρισθῆς πολὺ. . . διότι αὐτὸ δὲν εἶναι φρόνιμον; χρειάζεται πονηρία, Μπίλ, καὶ ὄχι πολὺς σματᾶς.»

Ὁ Σάικς οὐδὲν ἀπεκρίνατο, ἀλλὰ μόλις ἐ-

στρέψε τὴν κλειδα ὁ Ἰουδαῖος, καὶ ἀμέσως ἀνοίξας βιαίως τὴν θύραν ἐξώρμησεν εἰς τὴν ἐρημον ὁδόν.

Χωρὶς δὲ νὰ σταθῇ που, χωρὶς μὴδ' ἐπὶ στιγμήν νὰ σκεφθῇ, χωρὶς νὰ στρέψῃ μὴδὲ ἄπαξ τὴν κεφαλὴν δεξιᾷ ἢ ἀριστερᾷ, χωρὶς νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν οὐρανὸν ἢ νὰ ταπεινώσῃ αὐτοὺς πρὸς τὴν γῆν, ὁ ἀλιτήριος ἐκεῖνος ἔτρεξεν, ἀπλανὲς ἔχων τὸ βλέμμα καὶ τοὺς ὀδόντας συνεσφιγμένους. Φθάς πρὸ τῆς θύρας τῆς κατοικίας του, περιέτρεψεν ἠρέμα τὴν κλειδα, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, ἐκλείσσε τὴν θύραν διὰ διπλῆς περιστροφῆς τῆς κλειδῆς, ἐπλησίασε βαρεῖαν τινα τράπεζαν εἰς τὴν θύραν καὶ ἀκολούθως ἀπέσυρε τὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης.

Ἡ νεῆνις ἐκοιμάτο ἡμιενδεδυμένη. Ἀκούσασα κρότον, ἠγέρθη τοῦ ὕπνου ἐντρομος.

«Σῆκω ὀρθή! εἶπεν ὁ Σάικς.

— Σὺ εἶσαι, Μπίλ; ἀνεφώνησεν αὐτὴ περιχαρῆς, ἰδοῦσα αὐτόν.

— Ναι, ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς ὀρθή.»

Κηρίον τι ἔκαιε πλησίον τῆς κλίνης; ὁ κακοῦργος τὸ ἀπέσπασε διὰ τῆς βίας τοῦ κηροπηγίου καὶ τὸ ἔρριψεν εἰς τὴν ἐστίαν ἢ νεῆνις, ἰδοῦσα ὅτι ὑπέφωσεν ἡ ἡμέρα, ἠγέρθη τῆς κλίνης διὰ νὰποσύρῃ τὰ παραπετάσματα τοῦ παραθύρου.

«Ἀφῆσέ τα, εἶπεν ὁ Σάικς, παρεμβάς. Εἶναι ὅσο φῶς χρειάζεται δι' ἐκεῖνο ποῦ θέλω νὰ κάμω.

— Μπίλ, εἶπεν ἡ Νάνσυ περιδεῆς, διατί μὲ κυττάζεις ἔτσι;»

Ὁ κακοῦργος ἔστη ἐπὶ τινὰς στιγμάς, ἠτένισεν αὐτὴν φρυάσσων εἶτα ἀρπάσας αὐτὴν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καὶ ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ, τὴν ἔσυρε μέχρι τοῦ μέσου τοῦ δωματίου, ἔρριψεν ἐν βλέμμα πρὸς τὴν θύραν, καὶ ἔφραξε τὸ στόμα τῆς διὰ τῆς εὐρείας παλάμης του.

«Μπίλ! Μπίλ! . . . εἶπεν ἡ νεῆνις διὰ φωνῆς πεπνιγμένης, παλαιούσα μετὰ δυνάμεως ἢν χορηγεῖ ὁ φόβος τοῦ θανάτου, δὲν θὰ φωνάζω. . . ἄκουσέ με. . . ὀμίλησέ μου. . . εἶπέ μου, τί ἔκαμα;

— Τὸ ἠξέειρες καλὰ τί ἔκαμα, στρίγγλα! ἀνεφώνησεν ὁ κακοῦργος. Σὲ πῆραν ἀπὸ πίσω ἀπόψε! Ὁ τι εἶπες τὸ ἄκουσαν.

— Τότε δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, σῶσέ μου τὴν ζωὴν, ὅπως ἐγὼ ἔσωσα τὴν ἰδικὴν σου, ἐφώνησε, κρατήσασα αὐτὸν στερεῶς. Μπίλ, ἀγαπητέ μου Μπίλ, δὲν θὰ σου βλαστήξῃ ἡ καρδιά νὰ με σκοτώσῃς. ὦ! συλλογίσου τί ἀρνήθηκα ἀπόψε διὰ χάριν σου. Μὴ κάμῃς αὐτὸ τὸ κακοῦργημα. . . δὲν θὰ σ' ἀφῆσῶ! Μπίλ, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, στάσου, πρὶν νὰ γῆσῃς τὸ αἷμά μου. Σοῦ ὀρκίζομαι εἰς τὴν ψυχὴν μου, δὲν σ' ἐπρόδωκα!»

Προσεπάθησε βιαίως ν' ἀπαλλάξῃ τοὺς βραχίονας του, ἀλλὰ ματαίως, διότι ἐκεῖνη τὸν

ἔσφιγγε σπασμωδικῶς καὶ δὲν τὸν ἄφινε.

«Μπίλ, ἐκραύγασε προσπαθοῦσα νὰ στηρίξῃ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους του, ὁ κύριος ἐκείνος καὶ ἡ καλὴ ἐκεῖνη κυρία μου ἐπρότειναν ἀπόψε νὰ ὑπάγω νὰ ζήσω εἰς τὰ ξένα, ὅπου θὰ εὖρω καταφύγιον. Ἀφῆσέ με νὰ τους ἴδω καὶ πάλιν καὶ νὰ τους παρακαλέσω νὰ λάβουν τὴν ἴδια καλωσύνη καὶ διὰ σέ' γὰφίσωμεν αὐτὸν τὸν κατηραμένον τόπον' νὰ πάμα μακρὰ, καθένας μας χωριστὰ νὰ ζήσωμεν καλλίτερη ζωὴ, νὰ μὴ ἐπανίδη ὁ ἕνας τὸν ἄλλον' νὰ λησμονήσωμεν ὅσα ἐκάμαμεν καὶ μόνον εἰς τὰς προσευχάς μας νὰ τα ἐνθυμώμεθα. . . Πάντοτε ἔχει κανεὶς καιρὸν διὰ νὰ μετανοήσῃ' μοῦ τὸ εἶπαν. . . καὶ καταλαμβάνω τώρα πῶς ἦτο σωστό' ἀλλὰ χρειάζομεθα καιρὸν. . . ὀλίγον καιρὸν! . . .»

Ὁ κακοῦργος κατορθώσας νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν ἐτέραν τῶν χειρῶν αὐτοῦ, ἤρπασε τὸ πιστόλιόν του. Ἀλλὰ, καίπερ τετυφλωμένον ἐκ τοῦ θυμοῦ καὶ σχεδὸν μανιώδη, οὐδόπως διέλαθεν αὐτὸν ὅτι θὰ προσδίδετο παραχρῆμα ἐκ τῆς ἐκφυροσκοροτήσεως. Ὅθεν ἐπάταξεν δις διὰ τοῦ κοντακίου τὴν κεφαλὴν τῆς νεῆνιδος, ἥτις ἠγγίξε σχεδὸν τὴν ἰδικὴν του.

Ἐκλονήθη ἡ Νάνσυ καὶ ἔπεσε, τυφλωθεῖσα ἐκ τοῦ ἀφθόνου αἵματος, τοῦ ἐκρυσάντος ἐκ τοῦ μετώπου αὐτῆς. Ἀνεσηκώθη ὅμως μετὰ κόπου εἰς τὰ γόνατα, ἐξήγαγε τῶν κόλπων τῆς λευκὸν μανδύλιον, — τὸ ὑπὸ τῆς Ῥόζας Μαιυλάη δοθὲν αὐτῇ, — καὶ συνάψασα τὰς χεῖρας, ὑψώσεν αὐτὸ εἰς τὸν οὐρανόν, ὅσον αἰ ἐκλείπουνσαι δυνάμεις αὐτῆς ἐπέτρεπον καὶ ἐψέλιπουναι προσευχὴν ἐπικαλουμένη τὸ ἔλεος τοῦ Πλάστου.

Ἦτο ἀποτρόπαιον τὸ θέαμα. Ὁ δολοφόνος ἐθάδισε μὲ κλονώμενα βήματα πρὸς τὸν τοίχον, καὶ θεῖς τὴν χεῖρα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἤρπασεν ἐν ῥόπαλον καὶ ἀπετελείωσε τὸ θυμὸν του.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Κύριε διευθυντὰ τῆς Ἐστίας,

Ὁ κύων Ἀζώρ, περὶ οὗ ἐμνημονεύσατε ἐν τῷ Δελτίῳ (ἀριθ. 101) τοὺς χαριτωμένους στίχους τοῦ κ. Α. Ρ. Ραγκαβῆ, ἠδύνατο νὰ ἀξιώσῃ βιογραφίας, περιεργότερας ἴσως τινῶν ἐξ ἐκείνων αἰτινες ἐδημοσιεύθησαν ἢ πρόκειται νὰ δημοσιευθῶσιν ἐν Γενεύῃ καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Εὐρώπης περὶ τινῶν ἐπισήμων ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος. Δυστυχῶς δὲν ἔχω τὴν ἀπαιτούμενην πρὸς τοῦτο ἐπιτηδειότητα ὅθεν ἀρκοῦμαι νὰ κοινοποιήσω δι' ὑμῶν εἰς τὸν μέλλοντα αὐτοῦ ἱστορικόν, ὅτι πολλὰ ἐγράφασαν ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν τοῦ καλοῦ καγαθοῦ τούτου κυνὸς ποιήματα, ὧν τὸ κάλλιστον, κατ' ἐμὲ, εἶνε τὸ τοῦ συντάκτου τῆς «Ἐφημερίδος» κ. Ι. Καμπούρογλου, τὸ ὅποιον, καὶ τοι ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ «Ἀττικῷ Ἡμερολόγιῳ» τοῦ 1871, θέλουσι νομίζω εὐχαρίστως ἴ-

δει οἱ ἀναγνώσται ὑμῶν καὶ ἰδίως αἱ ἀναγνώστρια ἀνατυπούμενον εἰς τὰς στήλας τῆς Ἐστίας.

Εἰς τῶν συνδρομητῶν σας.

Ἰδοῦ τὸ ποίημα :

Τίς λέγει πῶς ἀνάξιος εἶν' ὁ Ἀζώρ ἐπαίνων,
ὁ ἀπαλόθριξ ὁ Ἀζώρ, ὁ γέρον εὐγενής;
Γηράτκει θεωπεύμενος καὶ τὴν οὐρὰν τοῦ σαίνου,
— ὠραῖος, ὡς αὐτὸς, κἀνεὶς.

Καὶ εὐτυχῆς! οὐδέποτε αἰσθάνεται φιλίαν,
εἰμὴ πρὸς μόνους τοὺς πιστῶς θεωπεύοντας αὐτόν!
Δὲν θὰ γνωρίσῃ βέβαια ποτὲ τὴν ἀθυμίαν
ἀποτυχόντων ἐραστῶν.

Καὶ τὰ δεινὰ ἀσθήματος μὴ ἀνταμιδομένου
οὐδέποτε θὰ ὑποστῇ μὲ δόσιν ἀρκιτῆν
ῥωμαντισμοῦ, ποιήματος κακῶς στιχοῦρημένου
δὲν θὰ τὸν ἴδῃς ποιητῆν.

Εἶναι τρυφὴ τῶν κυριῶν' λυποῦνται αὐταί, χαίρουν,
ἢ πάσχουν τι ἀόριστον, τίς οἶδε διὰ τί;
Ἀμέσως τὸν πιστὸν Ἀζώρ εἰς τὴν ἀγκάλην φέρουν.
— ὦ! τύχη ἐπιθυμητῆ!

Σιγῇ εὐγλώττως ὁ Ἀζώρ, ὡς ἄγαλμα ἀρχαῖον.
Ὅσοι τὸ δῶρον ἔχοντες θνητοὶ τῆς καλίας
χρῆσιν αὐτοῦ ποιοῦν ἀίσχρην, φλυαρίων ματαίων
πληροῦντες τόσας ἀγνίας!

Δὲν βλέπει ἴσως ὄνειρα ὅταν βαθὺ κοιμάται.
Καλλίτερα' κατήνησε καὶ ἔξυπνοι πολλοὶ
νὰ βλέπουν ὄνειρα κωρὰ' — τοσοῦτον ἀπατάται,
πᾶς ὅστις ὄνειροπολεῖ.

Λοιπὸν αἰσθάνει' ὁ Ἀζώρ' ἔχει ψυχὴν ἐπίσης
καὶ μάλλον διορατικὴν καὶ μάλλον ἰσχυράν
τῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἐπειδὴ τὸν ὀδηγεῖ ἡ φύσις
ν' ἀρχῆται σαίνου τὴν οὐρὰν.

Τοιοῦτος εἶναι ὁ Ἀζώρ ὁ ἀπαλόθριξ κύων.
Παρήγορος τῆς θλίψεως καὶ σύντροφος χαρῆς,
τοῦ γέλωτος βιπίδιον, μανδύλιον σακρόν,
εὐγνώμων μέχρι τῆς οὐρᾶς.

Τοὺς στίχους τούτους δέχθητι, Ἀζώρ, καὶ μὴ γαυγίσῃς,
καὶ τοι στερούμενος λεπτῆς ἀνθρώπων ἀκοῆς.
Πολλὰ τῶν ζῶων λογικὰ δὲν μ' ἐννοοῦν ἐπίσης,
— μ' ἐν θώπευμα σὺ μ' ἐννοεῖς.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐν τῷ δικαστηρίῳ ὁ καύσων ἦν ἀφόρητος,
ἔμελλε δὲ νὰ δικασθῇ κακοῦργος, ὅστις εἶχε μα-
χαίρώσει γυναϊκά τινα.

— Τὸν γνωρίζεις; εἶπεν ὁ πρόεδρος τῆ πα-
θούσῃ δακτυλοδεικτῶν τὸν κακοῦργον.

— Ἄν τὸν γνωρίζω; . . . εἶγος μὲ κατα-
λαμβάνει νὰ τὸν βλέπω.

— Εὐτυχῆς σὺ! εἶπεν ὁ πρόεδρος, σπογγί-
ζων τὸν ἰδρώτά του.

— Μακά, τί πράγμα εἶνε ἄγγελος;

— Ἄγγελος, κόρη μου, εἶνε ἕνα παιδάκι μὲ
πτερὰ.

— Μὰ λοιπόν. . . ἡ γκουβερνάντα μου δὲν
ἔχει πτερὰ; διατί ὁ μπαμπᾶς τῆς λέγει πάν-
τοτε: ἄγγελέ μου;

Γινώμκει καὶ σκέψεις ἡθικὰς τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάρρασις Γ. Ζωχίου.]

62.

Ἡ εὐλικρίνεια δικλῆς τις εἶναι τῆς ἀνθρωπι-

νης καρδίας· ὄλιγοι ὅμως τοῦ προτερήματος αὐτοῦ μετέχουσιν, ἡ δὲ κοινῶς νομιζομένη εἰλικρίνεια σεσοφισμένη τις εἶναι ὑπόκρισις, χρησιμεύουσα πρὸς σαγηνείαν τῆς πίστεως τῶν ἄλλων.

63.

Ἡ πρὸς τὸ ψεῦδος ἀπέχθεια πολλάκις φιλοδοξία τις εἶναι ἀφανής· ἐπιζητεῖ δὲ ὁ ὑπ' αὐτῆς κατεχόμενος νὰ προσελκύσῃ, πρὸς πᾶσαν μὲν αὐτοῦ μαρτυρίαν, τὸ ἀξιόπιστον, πρὸς πάντα δὲ αὐτοῦ λόγον, σέβας θρησκευτικόν.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Οἱ τρόποι ἐκάστου εἶνε τὸ ἀλάνθαστον κάτοπτρον τῆς ἠθικῆς αὐτοῦ καταστάσεως.

* * Ὁ ἄνθρωπος ἀλγεῖ, διότι γέυεται τ' ἀποτελέσματα τῆς ἀτελοῦς αὐτοῦ φύσεως.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

~ Παρ' ἡμῖν τοῖς Εὐρωπαϊαῖς ἐάν τις ἀπατηθεὶς ἀγοράσῃ πρὸς τυχόν πρᾶγμα ἀντὶ υπερβόλου τιμῆς, ἓνα μόνον τρόπον ἐκδικήσεως ἔχει, τούτεστι νὰ λυπηθῇ ἐνδομύχως καὶ οὐδέποτε τοῦ λοιποῦ νὰ πατήσῃ τὴν φλιάν τοῦ καταστήματος τοῦ ἀγενοῦς ἐμπόρου. Ἄλλ' οἱ Ἀμερικανοὶ ὅμως μετ' ὀλιγωτέρας μεγαλοφροσύνης καὶ ψυχικῆς εὐσταθείας ὑπομένουσι τὰς τοιαύτας περιπετείας τῆς παλιντρόπου τύχης, ὡς ἀποδείκνυται ἐκ τοῦ ἐπομένου διηγήματος, ὅπερ ἐραυζόμεθα παρ' ἀμερικανικῆς τινος ἐφημερίδος (New-York advertiser):

«Πρὸ τινῶν ἡμερῶν κατὰ τὴν ὁδὸν Broadway, τὴν κεντρικωτάτην πασῶν τῶν ὁδῶν τῆς Νέας Ἰόρκης, ἐφείλκε τὴν προσοχὴν τῶν ἀνθρώπων μαυρὸς τις ἔχων ἐπ' ὤμου ἀλεξιβρόχον ἢ μᾶλλον τὸν σκελετὸν ἀλεξιβρόχου, ἐξ οὗ ἐκρέματο πινακίδιον μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης:

Ἀλεξιβρόχον πρῶτης ποιότητος ἐκ τοῦ ἐμπορικῶν καταστήματος Ἰώνσορος μετὰ ἐξ ἡμερῶν χρῆσιν!

Φυσικὰ δὲ ὁ μαῦρος διέβαινε πρὸ τοῦ καταστήματος Ἰώνσορος καὶ Σ^α, περὶ οὗ ἔλεγε τὸ πινακίδιον. Ὁ ἔμπορος σπεύσας ὅπου ἔδει, ἐφρόντισε περὶ τῆς συλλήψεως τοῦ μαύρου. Ἄλλ' ὅτε ἤλθεν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἀστυνομίας εὗρέ τινα Σεῦμουρ καλούμενον ἐκ Χικάγου, ὅστις ἐδήλωσεν ὅτι αὐτὸς ἀνέθηκε τὴν ἐργασίαν ταύτην εἰς τὸν μαῦρον καὶ τούτου ἔνεκεν αὐτὸς εἶνε καὶ ὁ ὑπεύθυνος. Διηγήθη δὲ ὅτι εἶχεν ἀγοράσει τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος πρὸ ἐβδομάδος παρὰ τοῦ κ. Ἰώνσορος, ὅπερ ἤδη ἦτο ἐν τῇ καταστάσει ἐν ἧ ὁ μαῦρος τὸ περιέφερε πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ κοινοῦ. Καὶ εἶπε μὲν τὰ δίκαια παράπονά του εἰς τὸν ἔμπορον, ἀλλ' οὗτος οὐ μόνον δὲν τον ἀπεζημίωσεν, ἀλλὰ καὶ οὐδεμίαν συμπάθειαν ἐξεδήλωσε. Τότε δὲ καὶ αὐτὸς ἐπενόησε τὸν τρόπον τοῦτον τῆς ἐκδικήσεως, νομίζων ὅτι οὐδόλως διὰ τοῦτο παρηνόμει. Μετὰ τὴν δήλωσιν ταύτην ὁ μὲν μαῦρος ἀπελύθη ἐ-

λεύθερος, ἡ δὲ δικαιοσύνη ἀπεφάνθη ὅτι ἐφ' ὅσον δὲν ἐτάραττε τὴν δημοσίαν τάξιν οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἐνοχλήσῃ τὸ παράπαν τὸν μαῦρον οὐδὲ νὰ τον ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ περιπάτου του. Καὶ ὁ μαῦρος ἐξηκολούθησε βαδίζων ἄνω καὶ κάτω ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου τοῦ πρὸ τοῦ καταστήματος Ἰώνσορος καὶ Σ^α ἔχων ἐπ' ὤμου τὸν σκελετὸν τοῦ ἀλεξιβρόχου, τὸ ψηλαφητὸν τοῦτο δείγμα τῆς ἀπάτης τοῦ ἐμπόρου.

~ Περιεργόν τι παρετηρήθη ἐν ταῖς ἀπογραφικαῖς σημειώσεσι ταῖς περιεχομέναις ἐν τινι ἐκθέσει τοῦ ἐπὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως ὑπουργοῦ τῆς Γαλλίας. Πρόκειται περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὥρων καθ' ἃς ἐργάζεται ἡ νεότης. Κατὰ μέσον ὄρον οἱ μαθηταὶ τὴν μὲν χειμῶνα δαπανῶσιν εἰς τὸ σχολεῖον 15 ὥρας, ὦν 11 καὶ 25' εἰς πραγματικὴν ἐργασίαν (παραδόσεις καὶ μελέτην), 3 δὲ ὥρας καὶ 35' εἰς φαγητὸν καὶ ἀνάπαυσιν, τὸ δὲ θέρος 16 ὥρας. Πρὸδηλον δὲ εἶνε ὅτι αἱ ἐργασίαι ὥραι εἶνε πάρα πολλαί, πλείονες μάλιστα τῶν εἰς τοὺς ἐργάτας ἐπιβαλλομένων. Ἐκ τούτου λαμβάνουσα ἀφορμὴν γαλλικὴ τις ἐφημερὶς λέγει: «Πολλάκις γίνεται λόγος περὶ τῆς ἠθικῆς ἀνυψώσεως τοῦ ἔθνους, ἀλλὰ πρέπει νὰ μεριμνᾷ τις καὶ περὶ τῆς φυσικῆς. Ἐάν ἡ ἀνάπτυξις τῶν σωματικῶν δυνάμεων ἐξησφαλίζετο διὰ συχνῶν πορειῶν καὶ ἄλλων ἀσκήσεων δὲν θὰ ἐβλέπομεν πλέον κατὰ τοὺς προβιβάσμοις τῆς πολυτεχνικῆς τοῦ Σαιν Σὺρ σχολῆς τοσοῦτους νέους ἀδυνάτους καὶ φθίνοντας.»

~ Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ πληθυσμοῦ ἐκάστου Κράτους, ἀναλογοῦσι κατ' ἄτομον ταχυδρομικαὶ ἀποστολαί: Ἀγγλίαν 33,4, Ἑλβετίαν 24,1, Γερμανίαν 16,6, Βέλγιον 13,1, Δανίαν 11,8, Αὐστρίαν 8,1, Σουηδίαν 6,7, Ἰσπανίαν 4,3, Πορτογαλίαν 3,0, Ἑλλάδα 2,0, Ῥωσσίαν 1,0, Ῥωμουνίαν 0,5. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπιστολῶν, ἐφημερίδων κλπ. τῶν μεταβιβαθεισῶν τῷ 1876 διὰ τῶν εὐρωπαϊκῶν ταχυδρομείων ἀνέρχεται περὶ τὰ 5 διλλιοῦνια.

ΕΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Πασῶν τῶν τροφῶν ὁ τυρὸς εἶνε ἀζωτικώτατος, τούτεστι περιέχει πλείστον ἄζωτον. Διὸ καὶ δὲν πρέπει νὰ ποιῶμεθα κατάχρησιν αὐτοῦ, διότι ἡ λέξις ἄζωτος σημαίνει «ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν ζωὴν.» Μάλιστα δὲ δὲν πρέπει νὰ τρώγωμεν τυρὸν ἀδικοφῶρος εἴαν δῆποτε ὦραν τῆς ἡμέρας.

Ἰδοὺ δὲ διὰ τίνος μεταφορικῶν καὶ ζωηροῦ τρόπου ἐπίσημός τις ἱατρὸς ὤρισε τὴν ἐπὶ τοῦ στομάχου ἐπίδρασιν τοῦ τυροῦ:

«Ὁ τυρὸς ἐσθιόμενος τὴν μὲν προίαν εἶνε χρυσός, τὴν δὲ μεσημβριαν ἄργυρος, τὴν δ' ἐσπέραν μόλυβδος.»